

แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก
ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2552

แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก
ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก
ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2552

ศรัณย์ สุวรรณษา. (2552). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย, อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 38 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) ทดสอบทดสอบค่าเอฟ (F - test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายในและภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37

2.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬายิมนาสติกที่เพศต่างกัน พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬายิมนาสติกที่อายุต่างกัน พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

MOTIVATION FOR PLAYING GYMNASTICS OF GYMNASTIC PLAYERS
PARTICIPATING IN THE 37th NATIONAL GAMES

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2009

Saran Suwansa. (2009). Motivation for Playing Gymnastics of Gymnastic Player Participating in the 37th National Games. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr.Namchai Lewan, Dr.Pichit Muangnapoh.

This study was intended to find and compare motivation for playing gymnastics of gymnastic player participating in the 37th National Games. The subjects of 86, 38 male gymnasts and 48 female gymnasts participating in the 37th National Games, were purposive sampled. The data were collected by the writer's constructed questionnaire ($r = .90$). After the data were treated for frequency, mean, standard deviation, mean differences by t-test, F-test and Scheffe's Pairing Method.

It was found as follows:

1. As a whole, the motives were rated at a high level, both intrinsic and extrinsic motives.

2. Means Comparison of motivation for playing gymnastics of gymnastic player participating in the 37th National Games.

- 2.1 When compared motivations between male and female subjects. It was found that their intrinsic motivations were significantly different, at .05 level of confidence.

- 2.2 When compared the motivations by age, it was found that their intrinsic motivations were significantly different, at .05 level of confidence.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลย์ ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ และรองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ปรับปรุง และแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ และรองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือ สนับสนุน ให้กำลังใจ และอำนวยความสะดวกในการทำวิจัย ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ คณะครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ด้วยความเมตตา กรุณา ตลอดจนอบรมสั่งสอนและช่วยเหลือในการศึกษาด้วยดีเสมอมา ขอขอบคุณน้อง ๆ นักกีฬาที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อศักดิ์สิทธิ์ สุวรรณษา คุณแม่จิรภา สืบไกรสร ที่ได้ให้กำเนิดชีวิต อบรมสั่งสอน ให้เป็นคนดีมีคุณธรรม คุณค่า คุณประโยชน์ และคุณงามความดีใด ๆ ที่เกิดจากปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอขอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

ศรัณย์ สุวรรณษา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	2
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	2
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	4
สมมุติฐานของการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความหมายของแรงจูงใจ.....	6
ความสำคัญของแรงจูงใจ	7
ทฤษฎีแรงจูงใจ	8
ประเภทของแรงจูงใจ.....	10
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ.....	17
แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา.....	18
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา.....	19
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา.....	20
ประวัติความเป็นมาของกีฬายิมนาสติก.....	22
ประวัติความเป็นมาของกีฬาแห่งชาติ.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	27
งานวิจัยในประเทศ.....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	37
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	37
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	37
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	38
การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	58
บทย่อ.....	58
สรุปผลการวิจัย.....	60
อภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	63
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	64
บรรณานุกรม.....	65
ภาคผนวก.....	70
ภาคผนวก ก.....	71
ภาคผนวก ข.....	75
ภาคผนวก ค.....	77
ประวัติย่อผู้วิจัย	79

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	43
2 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจ ภายใน.....	44
3 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจ ภายนอก.....	45
4 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจ ภายใน จำแนกตามเพศ	46
5 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจ ภายนอก จำแนกตามเพศ.....	48
6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬา ยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง.....	50
7 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจ ภายใน จำแนกตามระดับอายุ.....	51
8 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจ ภายนอก จำแนกตามระดับอายุ.....	53
9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬา ยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามระดับอายุ.....	55
10 การวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน.....	56

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบัน กิจกรรมการเล่นกีฬาหรือแข่งขันกีฬาและการออกกำลังกายเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาคน หรือทรัพยากรมนุษย์ เพราะสามารถทำให้ผู้ที่ร่วมกิจกรรมเกิดพัฒนาการได้ครบถ้วนทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ทางร่างกายทำให้มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ ทางอารมณ์จะฝึกฝนให้บุคคลมีน้ำใจนักกีฬารู้จักอดทนอดกลั้น ทางด้านสังคม เมื่อมีการเล่นกีฬาจะทำให้รู้จักการอยู่ร่วมกันสื่อสารกันสร้างความสัมพันธ์ในสังคม และด้านสติปัญญาคือทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านสติปัญญา เนื่องจากการวางแผนและตัดสินใจในการเล่นตลอดเวลา ดังนั้น กีฬาจึงเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลดีต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจของบุคคล ยิ่งไปกว่านั้นกีฬายังช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีของคนในสังคมด้วย (ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล. 2537: 1) นอกจากนี้ประโยชน์ดังกล่าวแล้ว การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ยังเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า โดยถือว่าประชากรเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ามากกว่าทรัพยากรใด ๆ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ อย่างไรก็ดีตาม ทรัพยากรบุคคลที่ต้องการให้มีคุณภาพนี้ก็มีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งร่างกายและจิตใจ (พิเชษฐ ชัยเลิศ. 2548: 1)

ยิมนาสติกเป็นกีฬาที่แสดงโดยมือเปล่าหรือประกอบอุปกรณ์ ซึ่งบ่งบอกถึงสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจ ความมีลีลา ศิลปะ ประณีตสวยงาม ด้วยการแสดงท่าที่มีระดับความยากแตกต่างกัน (จิรภา สุวรรณษา. 2539: 1) กีฬายิมนาสติกได้รับการพัฒนามาอย่างต่อเนื่องทั้งทางด้านอุปกรณ์การแข่งขัน ทักษะท่า เทคนิคการฝึกซ้อม รวมทั้งอุปกรณ์ช่วยฝึกที่ทันสมัยช่วยให้นักกีฬาสามารถแสดงท่าที่ยากได้มากขึ้น และประสบผลสำเร็จตามกติกาของยิมนาสติก เนื่องจากยิมนาสติกเป็นกีฬาที่ต้องเริ่มต้นฝึกเมื่ออายุน้อย คือ ตั้งแต่อายุประมาณ 5 ปีขึ้นไป และต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่องอย่างน้อย 4-5 ปี จึงจะสามารถเข้าร่วมการแข่งขันในระดับต่างๆ ได้ นักกีฬาจึงจำเป็นต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกซ้อมที่ยาวนาน

การที่นักกีฬาจะก้าวขึ้นไปสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาได้นั้นไม่ว่าจะเป็นกีฬาประเภทบุคคลหรือทีมก็ตาม จำเป็นต้องฝึกให้นักกีฬามีความสมบูรณ์พร้อมในองค์ประกอบสำคัญทั้ง 3 ด้านคือ ด้านสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิตใจ และเทคนิคทักษะกีฬา ประเทศทางยุโรปและอเมริกาต่างให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจของนักกีฬาเป็นอย่างยิ่งเพราะจิตใจของนักกีฬาเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. 2547: 130) ไม่ว่าโปรแกรมการฝึกซ้อมจะดีแค่ไหนแต่ถ้าตัวผู้ฝึกสอนและนักกีฬาขาดแรงจูงใจในการเข้าร่วมแล้วก็เป็นที่ยากที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จ การสร้างแรงจูงใจจึงเป็นทักษะทางด้านจิตวิทยาที่ผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องเรียนรู้และนำมาใช้กับนักกีฬา เพราะความเบื่อ ความขี้เกียจ การฝึกซ้อมที่หนัก การเก็บตัวที่ยาวนาน การไม่พัฒนา และความพ่ายแพ้ ล้วนเป็นสิ่งที่บั่นทอนแรงจูงใจของนักกีฬาได้ ผู้ฝึกสอนจึงควรได้ตระหนักไว้เสมอว่าแรงจูงใจสำหรับนักกีฬาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นนักกีฬายิมนาสติกทีมชาติและเป็นผู้ฝึกสอนกีฬายิมนาสติก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 เพื่อแสวงหาข้อค้นพบว่าแรงจูงใจด้านใดที่เป็นองค์ประกอบ หรือแนวทางที่สำคัญที่จะส่งผล กระตุ้น และชักจูงให้นักกีฬาสนใจ และเล่นกีฬายิมนาสติก ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวอาจเกิดจากแรงจูงใจหลายด้าน เช่น แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก เพื่อที่ผู้ฝึกสอน และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจ มีความพร้อม และมีความเหมาะสมในการเล่นกีฬายิมนาสติก ให้เข้ามาฝึกกีฬายิมนาสติกมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้น ยังเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ฝึกสอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการบริหาร และพัฒนาการกีฬายิมนาสติก จะได้นำไปใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการฝึกกีฬายิมนาสติกให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามเพศ และระดับอายุ

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้งนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง รวมถึงความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ตามระดับอายุของนักกีฬายิมนาสติก ทำให้ได้เป็นข้อมูลสำหรับนักกีฬาและผู้ฝึกสอน รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปใช้ในการพัฒนากีฬายิมนาสติกอย่างมีประสิทธิภาพในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 มีจำนวนทั้งสิ้น 105 คน โดยแบ่งเป็นนักกีฬาชาย จำนวน 41 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 64 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครจซี และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพณท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

รวมทั้งสิ้นจำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 38 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 48 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้
 - 1.1 เพศ ได้แก่
 - 1.1.1 ชาย
 - 1.1.2 หญิง
 - 1.2 ระดับอายุของนักกีฬายิมนาสติก
 - 1.2.1 อายุต่ำกว่า 12 ปี
 - 1.2.2 อายุระหว่าง 12 – 15 ปี
 - 1.2.3 อายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงจูงใจ** หมายถึง สภาวะใด ๆ ก็ตามที่เป็นสิ่งเร้าใจหรือกระตุ้นให้บุคคลกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือพฤติกรรม ออกมา
2. **แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)** หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการและอยากจะแสดงพฤติกรรมบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตัวเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจและความยินดีในงานของตนเอง
3. **แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)** หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้เห็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคน ๆ นั้น
4. **แรงจูงใจในการเล่นกีฬา** หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือทำให้ต้องการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาความอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้น ไม่ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่นพอใจที่ได้เล่นจะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ
5. **กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37** หมายถึง การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จัดการแข่งขัน ณ จังหวัดพิษณุโลก เมื่อวันที่ 14 - 24 ธันวาคม พ.ศ. 2551
6. **กีฬายิมนาสติก** หมายถึง การแข่งขันยิมนาสติก ซึ่งมี 2 ประเภท คือ ชายและหญิง ในประเภทชายประกอบไปด้วยอุปกรณ์ 6 ประเภท คือ ฟลอร์เอกเซอร์ไซส์, ม้าหมุน, ห่วงนิ่ง, โต๊ะกระโดด, บาร์คู่ และบาร์เดี่ยว ประเภทหญิงประกอบไปด้วยอุปกรณ์ 4 ประเภท คือ โต๊ะกระโดด, บาร์ต่างระดับ, คานทรงตัว และฟลอร์เอกเซอร์ไซส์

7. นักกีฬายิมนาสติก หมายถึง นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

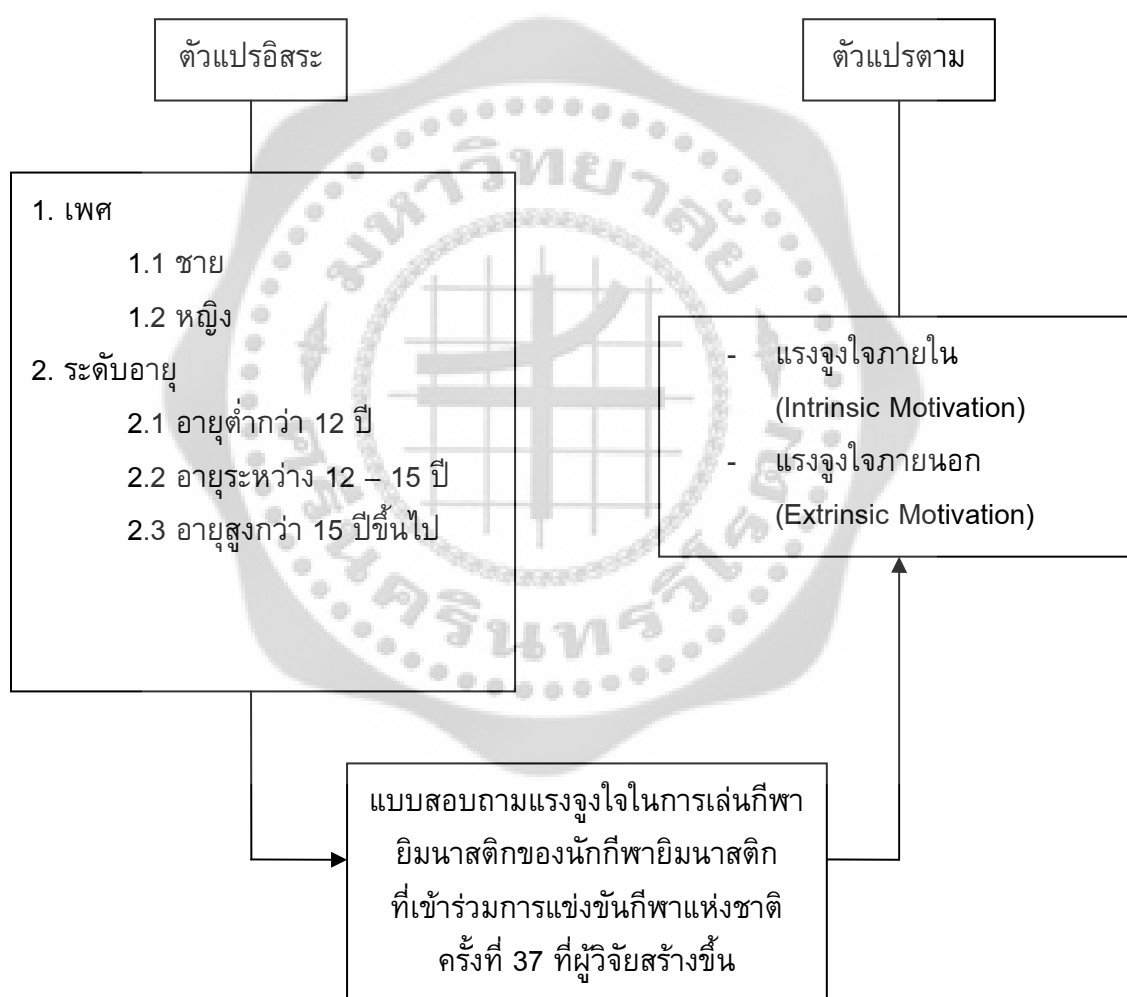
8. ระดับอายุของนักกีฬายิมนาสติก หมายถึง ระดับอายุ ดังนี้

8.1 อายุต่ำกว่า 12 ปี

8.2 อายุระหว่าง 12 – 15 ปี

8.3 อายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีเพศแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกแตกต่างกัน
2. นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำเสนอตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
6. แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬา
7. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
8. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
9. ประวัติความเป็นมาของกีฬายิมนาสติก
10. ประวัติความเป็นมาของกีฬาแห่งชาติ
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 11.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า แรงจูงใจ (Motivation) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน คือ คำว่า มูวีรี (Movere) หมายความว่า การเคลื่อนที่ ได้มีผู้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

โสภา ชูพิกุลชัย (2529: 19) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มาเร้าหรือกระตุ้นให้เกิดความต้องการของมนุษย์ให้ได้รับความพึงพอใจ และมีผลกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมของมนุษย์เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย

อารี พันธุ์ณี (2534: 179) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการหรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อทดแทนภาวะขาดหรือทำให้อินทรีย์อยู่ในสภาวะสมดุล แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ เป็นสิ่งกำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬาว่า คือ สิ่งกระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่อยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ความอยากเล่น หรือพอที่จะเล่นได้ ทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 21) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ความต้องการของคน และถ้าแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใด ๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้น ๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนในอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมใด ๆ ก็ได้ ขึ้นอยู่กับความต้องการของคน ๆ นั้น

แมร์ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 138; อ้างอิงจาก Maire. n.d.) กล่าวว่า การจูงใจเป็น ขบวนการซึ่งการแสดงออกของพฤติกรรม ได้รับอิทธิพลจากจุดมุ่งหมายที่พฤติกรรมนั้นมุ่งไปสู่ จุดหมาย

ธงชัย เจริญมณีทรัพย์ (2547: 110) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤติ (Direction and Intensity) ในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรม แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของคนที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และเป็นความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าหมาย

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าแรงจูงใจ หมายถึง การกระตุ้น หรือสิ่งเร้าเพื่อช่วยให้การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จบรรลุเป้าหมาย โดยมีแนวทางที่แน่นอน ซึ่งเกิดจากความต้องการของผู้กระทำเองหรือผู้กระทำได้รับสิ่งเร้าจากภายนอก ปัจจัยกระตุ้นพฤติกรรมของมนุษย์ บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยความกระตือรือร้นและผลจากการกระทำพฤติกรรมจะมีประสิทธิภาพสูง และเราสามารถจะใช้คำได้อีกหลาย ๆ คำเพื่อนำมาอธิบายเกี่ยวกับคำว่าแรงจูงใจ เป็นต้นว่า ความต้องการ การเร่งเร้า แรงกดดัน ความปรารถนา จุดมุ่งหมาย ปลายทาง และวัตถุประสงค์ ซึ่งคำตามทีกล่าวมานี้เป็นคำที่มากกระตุ้นให้เกิดการกระทำพฤติกรรมทั้งสิ้น

ความสำคัญของแรงจูงใจ

พนมไพร ไชยรงค์ (2542: 138-139) การจูงใจไม่ใช่ตัวพฤติกรรม หรือเหตุการณ์ที่สามารถมองเห็นได้โดยตรงแต่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยอธิบายขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น การจูงใจมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. ให้พลังกระตุ้นต่อการแสดงพฤติกรรม หรือความเข้มของกำลังตอบสนองที่จะแสดงพฤติกรรม เช่นเมื่อกระหายน้ำมาก ก็จะเดินอย่างรวดเร็ว หรือวิ่งเพื่อเสาะแสวงหาน้ำดื่ม แก่ความกระหาย แต่ถ้าไม่กระหายหรือกระหายเพียงเล็กน้อย ก็อาจเดินช้า ๆ ไม่รีบร้อนที่จะหาน้ำดื่ม
2. กำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวก็จะมีพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่การแสวงหาอาหาร เช่น เดินไปร้านอาหาร หรือฝากเพื่อนซื้อ หรือเลือกทำวิธีอื่น ๆ เพราะมีทางเลือกหลายทางเพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม

3. กำหนดระดับความพยายามหรือความมุ่งมั่นไม่ลดละของพฤติกรรม นั่นคือจะใช้ความอดทน หรือความมานะพยายามในการกระทำพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวก็จะเข้าครัวค้นหาของรับประทาน ถ้าในครัวไม่มีของรับประทาน ก็อาจจะออกไปนอกบ้านเพื่อซื้อของรับประทาน ถ้าร้านแรกไปถึงปิดร้าน แต่ความหิวยังอยู่ ก็จะหาร้านอื่น ๆ ต่อไปอีก จนกว่าจะได้อาหารรับประทาน นั่นคือ ระดับความพยายามหรือความมุ่งมั่น ไม่ลดละที่จะแสดงพฤติกรรมก็สูงตามไปด้วย

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงพฤติกรรมการจูงใจจะประกอบลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ ให้พลังแก่พฤติกรรมที่มีเป้าหมาย และมีความพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น

ทฤษฎีแรงจูงใจ

มีนักวิชาการหลายท่านได้อธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจไว้หลายทฤษฎี ดังนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์

มาสโลว์ (สฺวรงค์ ไคว้ตระกูล. 2544: 160-161: อ้างอิงจาก Maslow, Abraham. 1970: unpagged) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs Theory) โดยอธิบายว่า มนุษย์จะมีความต้องการจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านสรีระ (Physiological Needs) หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ และการพักผ่อน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางสรีระอยู่เสมอจะขาดเสียมิได้

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิการ (Safety Needs) หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัวขู่เข็ญ บังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง ความต้องการประเภทนี้เริ่มตั้งแต่วัยทารกจนถึงกระทั่งวัยชรา ความต้องการที่จะมีงานทำเป็นหลักแหล่งก็เป็นความต้องการเพื่อสวัสดิการของผู้ใหญ่อีกประการหนึ่ง

3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ (Love and Belonging Needs) มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะให้เป็นที่รักของผู้อื่น ต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ และต้องการให้ทุกคนยอมรับตนเป็นสมาชิก คนที่รู้สึกเหงา ไม่มีเพื่อน ชีวิตไม่สมบูรณ์ เป็นผู้ที่จะต้อง ช่อมความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าเป็นที่รักและยอมรับของหมู่จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่

4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า (Esteem Needs) ความต้องการนี้ประกอบ ด้วยความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถมีคุณค่า และมีเกียรติต้องการได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองเป็นคนมีประโยชน์และมี ค่าตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้จะรู้สึกว่าคุณค่าตนไม่มีความสามารถและมีปมด้อย มองโลกในแง่ร้าย

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และพัฒนาตนเองเต็มตามที่ตามศักยภาพของตน (Need for Self Actualization) มาสโลว์ อธิบายความต้องการที่เรียกว่า “Self actualization” ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้ตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน จะกล้าที่ตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ประารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดในเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งด้านสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึก ยอมรับตนเองทั้งในส่วนเสียของตนที่สำคัญที่สุดก็คือ การมีสติที่ยอมรับว่าตนใช้กลไกในการป้องกันตนเองในการปรับตัวและพยายามที่จะเลิกใช้ เปิดโอกาสให้ตนเองเผชิญกับความจริงของชีวิต เผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย น่าตื่นเต้นและมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนาตนเองเต็มตามที่ตามศักยภาพของตนเป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเต็มตามที่ตามศักยภาพของตน เพราะมีน้อยคนที่จะได้ถึงขั้น “Self Actualization” อย่างสมบูรณ์

ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory)

โยธิน ศันสนยุทธ (2531: 150) พฤติกรรมและการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์ภายในของแต่ละคน แรงขับมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกายและแรงขับภายนอกร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการด้านสติ ปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมต่างกัน แรงขับสามารถแยกออกได้คือ แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ แรงขับเพื่อการศึกษา บุคคลจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก่อน

ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy)

ฮิลการ์ด (จุฑาทิพย์ ชำนาญผล. 2549: 9; อ้างอิงจาก Hillgard. 1962: 252) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า ถ้าความคาดหวังกับสิ่งที่ได้รับแตกต่างกันมาก คนเราจะเกิดความผิดหวังหมดกำลังใจ การจัดความคาดหวัง หรือการตั้งจุดหมายของคนเราให้อยู่ในระดับความสามารถที่จะทำได้สำเร็จ จะทำให้คนมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าทฤษฎีนี้ความเข้าใจหรือความคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นสิ่งตัดสินใจหรือประเมินค่าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมานั้น คือ พฤติกรรมที่ได้รับแรงจูงใจ ได้แสดงออกมา ขึ้นอยู่กับการประเมินพฤติกรรมที่เคยแสดงออกมา

ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน

เบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Baykon. Unpaged) ได้สรุปว่าความต้องการจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

1. ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้า เป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการจากเขา เราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

2. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ใคร ๆ รักใครแล้ว เราก็มีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือค้นหาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดที่เราต้องการต่อไปอีกก็คือ เกียรติยศ ชื่อเสียงซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่องเรา และก็จะมียอพรให้คนอื่นได้

3. ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศ ชื่อเสียงและความเด่นนั้นได้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นแล้ว ทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลนับว่าเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต

จากทฤษฎีที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ จัดว่าเป็นทฤษฎีแรงจูงใจและเป็นทฤษฎีที่มีผลต่อพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลทั้งสิ้น แต่ละทฤษฎีจะมีพื้นฐานความเชื่อ และแนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป การนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด จึงต้องศึกษาในหลายๆ ทฤษฎี และวิเคราะห์แนวความคิดของแต่ละทฤษฎีให้เข้าใจ

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจไม่เพียงแต่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกันเท่านั้น แรงจูงใจยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความต้องการ หรือมีความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งจุดมุ่งหมายอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงมีผู้สนใจเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก และได้พยายามจำแนกประเภทของแรงจูงใจไปตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 23-24) ได้เสนอความเห็นไว้ว่าแรงจูงใจโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการและอยากจะทำแสดงพฤติกรรมบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตัวเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจและความยินดีในงานของตนเอง เช่น ดีใจที่ได้ติดทีมชาติ ภูมิใจที่เป็นสมาชิกของทีมมหาวิทยาลัย

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้เห็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคน ๆ นั้นได้ โดยทั่วไปพฤติกรรมของคนส่วนมากมักจะได้รับแรงจูงใจจากภายนอก เช่น ถ้านักกีฬาได้เหรียญทองจะได้รับรางวัลเป็นทองคำ 10 บาท เป็นต้น

สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทน์ไทย (2542; อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan. 1959) กล่าวถึงนักจิตวิทยาบางกลุ่ม ได้จำแนกประเภทของแรงจูงใจออกตามหลักการแสดงออกของพฤติกรรมได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬาเป็น

แรงจูงใจในการเล่นเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนักกีฬา เช่น เงินทอง รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้น ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม

จุฑาทิพย์ ชำนาญผล (2549: 12-14; อ้างอิงจาก Deci; & Ryan. 1985) กล่าวว่า แรงจูงใจสามารถแบ่ง ได้ 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในกิจกรรมจากความพอใจ และความต้องการที่ได้รับจากการปฏิบัติกิจกรรม เมื่อตัวนักกีฬาทั้งหญิงและชายกระทำหรือปฏิบัติกิจกรรมโดยเกิดจากความเต็มใจ หรือเกิดจากแรงจูงใจภายในของตัวนักกีฬาเองก็จะทำให้ผลที่เกิดขึ้นประสบความสำเร็จได้ดี ไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาหรือว่าใครก็ตามที่ได้รับการฝึกฝนและเรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติ บุคคลเหล่านั้นก็จะค้นพบว่า การจะทำให้ผลสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจจากตัวของนักกีฬาเองและทำให้เกิดความมุ่งมั่นและพยายามที่จะเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อนำตัวเองไปสู่ความสำเร็จที่วางไว้ สรุปได้ว่า แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากตัวนักกีฬานั้นถือเป็นศาสตร์ดั้งเดิม ที่ทำให้นักกีฬาสามารถไปสู่ความสำเร็จตามความมุ่งมั่นในตนเอง และความมุ่งมั่นในตนเองยังต้องอาศัยประสบการณ์และความสามารถเฉพาะบุคคลเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้ นักกีฬาสามารถประสบความสำเร็จได้

อย่างไรก็ตามการศึกษาค้นคว้าจากสถาบันทั่วโลกกล่าวว่า แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากธรรมชาตินั้นสามารถทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จได้ แรงจูงใจเหล่านั้นสามารถแบ่ง ได้ 3 ประเภทคือ แรงจูงใจเกี่ยวกับความรู้ แรงจูงใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ และแรงจูงใจเกี่ยวกับสถานการณ์

1.1 แรงจูงใจเกี่ยวกับความรู้ (Intrinsic Motivation to Know) จากการศึกษาแรงจูงใจประเภทนี้ บุคคลที่มีแรงจูงใจในเรื่องความรู้ เกิดขึ้นเมื่อนักกีฬามีส่วนร่วมในกิจกรรม เพราะเป็นความต้องการและความพอใจ ที่ได้มาจากการเรียนรู้ ได้เรียนรู้ และได้ศึกษาสิ่งใหม่ ๆ ในการเล่นกีฬา สิ่งเหล่านั้น สามารถอธิบายการทำงานให้สำเร็จตามที่ต้องการได้โดยอาศัยประสบการณ์ การเรียนรู้และการฝึกฝน หรือแม้แต่การทำความเข้าใจในสิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจในการค้นคว้าหาชัยชนะ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักกีฬาต้องรู้จักเรียนรู้เทคนิคใหม่ ๆ อยู่เสมอและใช้ประสบการณ์ที่มีมานำมาประกอบเรียนรู้

1.2 แรงจูงใจที่นำไปสู่ความสำเร็จ (Intrinsic Motivation toward Accomplishments) การศึกษาตามหลักการศึกษาศาสตร์ โดยอาศัยต้นแบบหรืออาศัยแรงจูงใจจากผู้นำ เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพและเหมาะสมแต่ละบุคคล นักเรียนบางกลุ่มได้อ้างอิงข้อมูลของตัวนักกีฬาว่าต้องอาศัยความสามารถเฉพาะตัวและสิ่งรอบข้างเป็นแกนหลักในการนำไปสู่ความสำเร็จ ความพยายามบวกกับแรงจูงใจและประสบการณ์ที่ได้รับการฝึกฝนจะทำให้ตัวนักกีฬาพอใจและยินดีในประสบการณ์เมื่อ

นักกีฬาพยายามไปสู่ความสำเร็จ ผู้นำทีมต้องอาศัยการเรียนรู้ เทคนิครวมกับความสามารถและประสบการณ์เป็นแรงผลักดันนำทีมไปสู่ความสำเร็จ

1.3 แรงจูงใจที่เกี่ยวกับการได้รับประสบการณ์ (Intrinsic Motivation to Experience Stimulation) แรงจูงใจในด้านประสบการณ์ เป็นจุดเด่นของนักกีฬาที่สามารถใช้ความสามารถเฉพาะตัวนักกีฬาเอง ซึ่งจะแสดงภาวะการณ์เป็นผู้นำกลุ่มและมีความโดดเด่นในเกมการแข่งขัน (ความพอใจที่รู้สึกได้ ประสบการณ์ ความสนุกในเกมการแข่งขัน) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในก็จะเป็นตัวกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัวและบวกกับสถานการณ์ที่ได้ฝึกฝนมาก็จะทำให้ นักกีฬาสามารถที่จะนำเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นตัวหลักในการเล่นกีฬาและส่งผลให้มีแรงผลักดันทำให้ไปสู่ผลสำเร็จได้ในที่สุด

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) แรงจูงใจภายในของนักกีฬามักจะขัดแย้งกับแรงจูงใจภายนอก ในทางปฏิบัติและจุดมุ่งหมาย ที่ค่อนข้างแตกต่างกัน เพราะแรงจูงใจจากภายนอกนั้นจะเป็นตัวบ่งชี้ให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจในตัวเองจากสิ่งรอบข้าง และอาจส่งผลทำให้ไม่เกิดผลสำเร็จในการปฏิบัติ อย่างไรก็ตามถ้ามีแรงจูงใจภายนอกที่สร้างความมุ่งมั่นให้ฝึกฝนอย่างจริงจังก็อาจนำไปสู่จุดสำเร็จได้ แรงจูงใจภายนอกมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ กฎเกณฑ์ การรับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาบุคลิกภาพ

2.1 แรงจูงใจภายนอกเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ (Extrinsic motivation – External Regulation) บทบาทที่แสดงให้เห็นเกี่ยวกับหลักของแรงจูงใจภายนอกที่แสดงให้เห็นได้ชัด คือ การปฏิบัติ การควบคุมตัวเอง แหล่งข่าว ผลตอบแทน การบังคับควบคุมอารมณ์ นักกีฬาที่ทำการแข่งขันและถูกกระตุ้นให้มีแรงกดดันจากโค้ชและให้เกิดแรงกระตุ้นจากการเล่นจะทำให้เกมการแข่งขันนั้นประสบผลสำเร็จหรืออาจตรงกันข้ามทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จก็ได้ ผลกระทบนี้จึงเป็นปัจจัยภายนอกตัวนักกีฬา

2.2 แรงจูงใจภายนอกเกี่ยวกับการรับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม (Extrinsic motivation - Interaction) การรับอิทธิพลและลักษณะต่าง ๆ จากสิ่งแวดล้อมเข้าสู่ตนเองอยู่ภายใต้แรงจูงใจนั้นมีมานานแล้ว ฉะนั้นนักกีฬาจำต้องรู้จักการควบคุมตนเองในการเล่น ต้องมีสมาธิสามารถแยกแยะได้ว่าตนเองกำลังปฏิบัติในหน้าที่ใดอยู่ ต้องควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีต้องทำการฝึกฝนเพื่อให้เป็นนิสัย สามารถรับสภาวะกดดันและการตื่นตัวของตนเองได้ เพื่อลดสภาวะการขัดแย้งกันภายในจิตใจของตนเอง

2.3 แรงจูงใจภายนอกด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ (Extrinsic motivation - Identification) เป็นวิธีสุดท้ายของแรงจูงใจภายนอกในการเล่นกีฬาเป็นความสามารถเฉพาะตัวของนักกีฬาที่ต้องอาศัยประสบการณ์และการเรียนรู้เพื่อใช้ในการปฏิบัติ ทำให้สามารถนำไปสู่เป้าหมาย อย่างไรก็ตามการแยกแยะสถานการณ์ควบคู่ไปกับการควบคุมภายในจิตใจของตัวนักกีฬาด้วยเพื่อที่นักกีฬาจะได้ฝึกสมาธิและสามารถพิสูจน์ถึงการก้าวไปสู่แรงจูงใจในการค้นคว้าชัยชนะมาครอบครอง

3. ไม่มีแรงจูงใจ (Amotivation)

แรงจูงใจทำให้เราไม่สามารถที่จะรับรู้ได้ว่า สภาวะของจิตทั้งภายในและภายนอกได้ว่าจะมีความแน่นอนสักเพียงใด การผลักดันของแรงจูงใจทั้ง 2 ชนิดนี้ จะเป็นตัวส่งผลให้นักกีฬาสามารถนำไปพัฒนา เพื่อมุ่งมั่นทำให้ตัวนักกีฬาเองสามารถฝ่าฟันอุปสรรค และก้าวหน้าไป หากได้รับการฝึกฝน และปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ทั้งหมดนี้จะต้องอาศัยระยะเวลาและการประพฤติปฏิบัติ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2530: 236) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดีทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น เป็นรางวัลอยู่แล้ว
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง และเกรด เป็นต้น

สุชา จันท์ธอม (2527: 101-102) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร การพักผ่อน และการปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีระได้ จากการสังเกตพฤติกรรมการกระทำของคนเรา คือ จากความมากน้อยของการกระทำ การเลือกทำ และการโต้ตอบสิ่งที่มาขัดขวาง
2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยทางด้านจิตใจให้สดชื่น และสุขภาพจิตดี แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น
3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อตัวเรา แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ โดยได้รับการส่งเสริมตั้งแต่วัยเด็ก จากผลการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัยจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกหัดให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจต่อการได้รับการยอมรับ (Affiliative Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self - Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความนับถือตนเอง

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94-114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึก โดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อกับสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องให้ผู้อื่นยอมรับ ศรัทธาและเชื่อถือ

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียง มีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดชีวิตจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ ถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้เพราะตำแหน่งส่วนบุคคล ซึ่งเป็นอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรม แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทมีอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จอยู่เหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางบวก บุคคลที่มีความรู้สึกว่าการความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการทำลายใหม่ๆ หรือการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับและควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะจะเป็นผู้สร้างสรรค์งานให้ประสบความสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140-142) จำแนกแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ และการขับถ่าย

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็น เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อนและผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motives)
2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motives)
3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motives)
4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motives)

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motives) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง จากผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีอิทธิพลที่จะทำให้ลูกเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตามด้วย ทั้งนี้ เพราะพ่อแม่จะเอาใจใส่เกี่ยวกับการกระทำของลูก มาตั้งแต่เล็ก ๆ โดยการแสดงความรักใคร่ ตั้งมาตรฐานการกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนคอยกระตุ้นแนะนำให้กำลังใจแก่ลูกในการทำกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายาม อดทนเพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย
2. ต้องการงานให้ดีที่สุด โดยเน้นถึงมาตรฐานที่ดีเลิศของความสำเร็จ
3. ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทำงานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ
4. ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน
5. ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์
6. ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน
7. ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดอยู่เสมอ
8. อยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าทำงานเก่ง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motives) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูง และได้รับความนิยมนจากบุคคลในกลุ่ม พัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัว ที่มีความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น พ่อแม่ที่ไม่มีลักษณะการก้าวร้าว ข่มขู่ หรือครอบครัวยุคใหม่ที่มีการแก่งแย่งชิงดีชิง

เด่นในพี่น้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตขึ้นมา จะทำให้เป็นคนที่ทำอะไรเพื่อให้ผู้อื่นพอใจเสมอ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

1. ชอบผูกมิตรใหม่
2. ชอบคบเพื่อนอย่างสนิทสนม
3. ชอบคบเพื่อนมาก ๆ
4. ชอบพูดถึงมิตรภาพ ความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีต่อกัน
5. ชอบแสดงออกถึงอารมณ์ที่มีความละเอียดอ่อน เช่น เสียใจ เมื่อมีการพลัดพราก หรือหวนซึ่งเมื่ออยู่ใกล้กัน
6. แสดงออกถึงการให้ความสนใจ และยกย่องผู้อื่น
7. จะเน้นถึงการได้รับความชื่นชมจากบุคคลอื่น
8. ชอบทำตนเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motivation) เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น สามารถบงการผู้อื่นได้ พยายามกระทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ผู้อื่นอยู่ใต้อำนาจตน พัฒนาการของความ ต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่นอาจมาจากความรู้สึกที่ด้อยต่ำไม่ทัดเทียมผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเอง “ขาด” ทั้งในด้านความเป็นอยู่ และฐานะทางสังคมเป็นความรู้สึกที่เรียกว่า “ปมด้อย” ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ยังมีมากเท่าไร ก็จะต้องพยายามสร้าง “ปมเด่น” โดยการแสดงความยิ่งใหญ่ ด้วยการก้าวร้าวออกมาเพื่อลบ “ปมด้อย” นั้น

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง

1. ชอบวางตนเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น
2. ชอบบงการ ชี้นำ บังคับ ควบคุมให้ผู้อื่นคิดหรือกระทำตาม
3. ชอบวางแผนทางการกระทำของกลุ่ม และแนวโน้มให้ผู้อื่นกระทำตาม
4. ชอบพูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่จะพูดในความหมายที่แฝงไว้

ในลักษณะที่เหนือผู้อื่น

5. ชอบสัมพันธ์กับคนที่มาอ่อนน้อม ถ่อมตน หรือมาประจบสอพลอ
6. บางครั้งชอบการตัดสินใจกระทำการเสี่ยงภัยอย่างบ้าบิ่น
7. หลีกเลี่ยงการแสดงความรักอ่อนแอออกมาให้ปรากฏ
8. ชอบโต้เถียงกับผู้อื่นที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับตน

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motivation) เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่มนุษย์

แสดงออกโดยวาจาหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจ หรือความโกรธที่เกิดขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ บางครั้งผู้แสดงออกโดยวาจาหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจ หรือความโกรธที่เกิดขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ บางครั้งผู้แสดงออกจะพบว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวออกไปแล้ว จะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของตนเองในขณะนั้นลงไป พัฒนาการของความก้าวร้าวจะเริ่มเกิดตั้งแต่วัย

เด็กโดยการเลียนแบบจากพ่อแม่หรือคนใกล้ชิดที่อบรมเลี้ยงดู การที่บุคคลมีความก้าวร้าว หรือมีบุคลิกภาพแบบ “ถือตนเองเป็นใหญ่” (Authoritarian) นั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวด กวดขันจนมากเกินไป ทำอะไรผิดเล็กน้อยก็จะถูกดุด่าเฉียนตีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกโกรธแค้น ขุ่นเคือง แต่เด็กก็ไม่กล้าแสดงอาการโต้ตอบโดยตรงแต่จะไปแสดงความก้าวร้าวออกมากับคนรอบข้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ด้อยกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะหยุดได้ แต่สามารถแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวให้ลดลงได้ โดยผู้ใหญ่ต้องพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเอง ไม่แสดงความก้าวร้าวเอาแต่ใจตนเอง ไม่ใช้คำพูดในเชิงขู่บังคับ แต่พยายามสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและไว้วางใจเชื่อใจว่า ผู้ใหญ่คือผู้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ มิใช่ผู้ควบคุม หากกระทำได้ดังนี้ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กก็จะลดลง

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อาร์ พันธ์มณี (2534: 192-196) กล่าวว่า แรงจูงใจที่มีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรม ต่างๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างจากผู้อื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดัน ทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการแสดงพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้นย่อมเกิด ความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็กๆ จะไม่มีความกังวลใจ แต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น ความกลัวจะลดลง กลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมา

2. สถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม จะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เช่น ส่งผลให้บุคคลสับสนวุ่นวาย นอกจากนั้นวัฒนธรรมแต่ละสังคมจะส่งผลให้พัฒนาการที่แตกต่างกัน สถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจ ได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น การแข่งขันลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ การแข่งขันกับตนเอง เป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนเองไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น เพื่อให้ตนเองอยู่เหนือกว่าบุคคลอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทาง ให้ได้รับชัยชนะ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับ แรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ดังนั้นความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย คือ การที่บุคคลมีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ใน บางครั้ง แม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ได้ ด้วยเหตุนี้ การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะ คือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมายรวม เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อยมาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่าจะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลก แต่ขณะนี้อายุยังน้อยจึงมีเป้าหมายย่อยๆ หลายจุดมุ่งหมายมารวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับการชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อน ๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดหมายใดจุดหมายหนึ่งโดยเฉพาะการตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีความทะเยอทะยานสูง จะไม่เกิดในเด็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมุ่งมั่นอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จ การตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยาน จึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้น ๆ หรือเกิดความท้อถอย แต่ถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่าตนประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงานจะมีผลต่อแรงจูงใจ

แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 65) แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬานักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีความกระตือรือร้น

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจและวิธีที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ทาง คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดเกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม โดยได้รับอิทธิพลจาก บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจลักษณะนี้ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานะทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วม และพักผ่อนกับหมู่คณะ

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาก็ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น โดยทั่วไปนักกีฬาทุกคนต่างมีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ก็จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีแล้วยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย

เทเวศร์ พิริยะพณท์ (2529: 147) ให้ความเห็นไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาค้นนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้ว่า นักกีฬาต้องมีความวิตกกังวลน้อย สมาธิดี เชื้อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเองเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด และมีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาต่อการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าในการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมกับนักกีฬาในความสามารถที่ทำได้ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชย และคำกล่าวที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึกเป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้โดยที่ผู้ฝึกสอนบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้

2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความเป็นสนุกสนาน มีความท้าทาย และสถานการณ์ฝึกซ้อมต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้ให้นักกีฬาสามารถยับยั้งฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด

3. ควรจะเพิ่มหรือลดความตื่นเต้น และความอึดเหนี่ยวในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้องโดยใช้วิธี การนั่งสมาธิ หรือการฝึกควบคุมจิต
4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด
5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน
6. ผู้ฝึกซ้อมควรจะหาทางช่วยเหลือให้นักกีฬาที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม
7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมเช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้รู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น
8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาริปไตย
10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬาโดยที่โปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้
11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา
12. ผู้ฝึกสอนควรจะต้องมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กัน ระหว่างผู้ฝึกสอน และ ผู้ดูแลความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีผู้ฝึกซ้อมจะให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว
13. การควบคุมระดับความวิตกกังวล และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา
14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ทำการฝึกซ้อมย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วยเหตุผลเช่นเดียวกันนี้ ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลองความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในการสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขันบ้างเป็นครั้งคราว เป็นต้น

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 76-77) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งความสำเร็จอย่างทั่วถึงในการกีฬา การจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬา ควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จ ซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น

2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งเกณฑ์ในการตัดสินใจ ทำให้นักกีฬามีโอกาสควบคุมความประพฤติของตนเองและเกิดความรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จ

3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูดและท่าทางควรใช้บ่อยๆ ให้นักกีฬารับรู้ถึงการมีส่วนช่วยเหลือทีม เน้นบทบาทความสำคัญของแต่ละคนที่มีต่อความสำเร็จของทีมและทำให้นักกีฬามีความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า

4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริง และสามารถทำได้ด้วยความพยายาม มีการประเมิน มีการปรับปรุงว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายเพียงใด มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายทำให้การฝึกซ้อมเกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาได้ค้นพบสิ่งใหม่ ๆ

5. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับความยากของการฝึก ทำทลายความสามารถ เกิดความอยากลอง อยากซ้อม และอยากแข่งขัน

ชาอุชัย โพธิ์คลัง (2532: 51-53) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้น ย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่ทำให้ประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก คือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อที่จะให้มีความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพื่อฝัน ความอยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือความรู้สึกเพื่อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพื่อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อมและกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์ต่าง ๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ยังรู้สึกว่า หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเพื่อฝันนี้คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกที่ว่าตนถูกลบหลู่และการแก้แค้น (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้น

จะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาอยากแก้ตัวหรือแก้แค้นหากมีโอกาสจริง จากการถูกลบหลู่จึงเกิดแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเดือนเขาอยู่เสมอ ให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียงและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่านักกีฬาบางคน อาจมีความต้องการที่จะยกระดับของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่นระดับการเล่นของตน ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับของหน้าที่การงานและอื่น ๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวแล้ว จึงเป็นแรงขับที่ดีอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบผลสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุดขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น แรงจูงใจนี้ก็จะเป็แรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเขาต้องฝึกหนักนั้นคือความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคมได้เห็นว่า เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน และอาจมีผลตอบแทนอื่น ๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่งหน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ และสภาพทางสังคมที่แวดล้อม แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกัน

ประวัติความเป็นมาของกีฬายิมนาสติก

ยิมนาสติก (Gymnastics) เป็นกีฬาสาขาลประเภทหนึ่งที่จัดเข้าแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ยิมนาสติกมาจากภาษากรีกว่า Gymnos แปลว่า Nude ตามความหมายแปลว่า Naked Art แปลเป็นไทยว่า "ศิลปะแห่งการเปลือยเปล่า" ซึ่งหมายถึง วิธีการทำให้ร่างกายสวยงามมีทรวดทรงดีด้วยวิธีเปลือยกายเล่นกีฬา และมีการประกวดทรวดทรง พร้อมกับมีการแข่งขันกีฬากลางแจ้งต่อหน้าประชาชน ผู้ที่มีร่างกายสง่างาม มีความสามารถทางการกีฬาก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ชนะเลิศ ได้รับการต้อนรับจากประชาชน โดยช่างแกะสลักรูปหินอ่อนตั้งไว้บริเวณริ้วสนามกีฬา

การทำให้ร่างกายงามสง่านี้ ชาวกรีกเป็นผู้เริ่มและนิยมกันมากในสมัยโบราณ นักกีฬาจะบริหารกายด้วยวิธีต่าง ๆ ทั้งมือเปล่า และใช้เครื่องมือประกอบ สถานที่ซึ่งใช้ฝึกหัดโดยเฉพาะนี้

เรียกว่า โรงฝึกพลศึกษา กิจกรรมใดที่นำมาบริหารร่างกายทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์และสง่างาม ก็เรียกกิจกรรมนั้นว่าการเล่นยิมนาสติก เช่น การวิ่ง การเล่น ฝึกโยน ยกน้ำหนัก ไต่เชือก ว่ายน้ำ และศิลปะการต่อสู้หลายประเภท ตลอดจนการกีฬาอื่นๆ แต่ต่อมาความหมายของคำว่า ยิมนาสติกได้เปลี่ยนไป

เนื่องจากกิจกรรมต่างๆ ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นจนมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง จึงถูกตั้งชื่อใหม่และแยกตัวออกจากคำเดิมอย่างเด็ดขาด คงเหลือไว้เฉพาะบางประเภท เช่น การฝึกหัดทำ ฝึกโยนบนเบาะ และบนเครื่องมือซึ่งติดตั้งอยู่กับที่ภายในห้องยิมฯ (Apparatus) ส่วนใหญ่เป็น กิจกรรมขั้นสูงที่ส่งเสริมความแคล่วคล่องว่องไว และทดสอบความสามารถของตนเอง เช่น บริหาร กาย (Calisthenics) ยืดหยุ่น (Tumbling) การทรงตัว (Balance) ม้าหูและม้าหมุน (Side-Horse, Long Horse) ราวทรงตัว (Balance Beam) ไต่เชือก (Rope Activities) ต่อดาว (Pyramid) ราวเดี่ยว (High Bar) ราวคู่ (Parallelbars) และห่วง (Rings) เป็นต้น

กีฬายิมนาสติกนี้เริ่มต้นเมื่อใดนั้นไม่มีหลักฐานระบุแน่ชัด แต่มาปรากฏก่อนคริสต์ศักราช 2,600 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ชาวจีนได้มีการฝึกฝนท่ากายบริหารและคิดประดิษฐ์ท่าบริหารกายขึ้น เพื่อใช้ประโยชน์ในการบำบัดทางแพทย์แบบจีน จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่า ชาวจีนได้มีการคิดท่ากายบริหารขึ้นมาเพื่อบริหารร่างกายให้เกิดความแข็งแรง และถือว่าเป็นการป้องกันและ รักษาโรคได้ด้วย เรียกว่า ยิมนาสติกเพื่อการบริหารร่างกายและการฟื้นฟู นอกจากนั้นชาวจีนยังมีการละเล่นกายกรรมในลักษณะของการต่อดาว ไต่เชือก และการตีลังกาต่างๆ ซึ่งมีลักษณะเหมือน ยิมนาสติกอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม เชื่อกันว่าการเริ่มต้นของกีฬายิมนาสติกอย่างแท้จริงนั้นคือ สมัยเริ่มต้นของ ประวัติศาสตร์แห่งชาวกรีก และโรมัน โดยเฉพาะกรีกโบราณเป็นประเทศแรกที่สนใจและมีบทบาท อันสำคัญต่อกีฬายิมนาสติก แม้กระทั่งคำว่ายิมนาสติกก็เป็นภาษากรีก แบบหรือระบบของท่า บริหารร่างกายท่าต่างๆ ที่ใช้กันในสมัยโรมันก็คิดและประดิษฐ์ขึ้นโดยนักศึกษามัยโบราณของกรีก และพลเมืองทั่วทั้งประเทศได้ยึดถือเป็นแบบฉบับหรือระบบของท่าบริหารกายมาตรฐาน โดย ฝึกสอนให้แก่เยาวชนตามสถาบันทุกแห่ง ยิมนาสติกในประเทศกรีกเริ่มต้นและพัฒนาไปพร้อมๆ กับ วิทยาการด้านศิลปะและดนตรี ชาวสปาร์ต้ามี่ความศรัทธาเรื่องยิมนาสติกมากที่สุด โดยรัฐได้ตั้งข้อ กำหนดให้มีการฝึกหัดยิมนาสติกแก่เยาวชนของชาติทุกคนตลอดจนเด็กหญิง กิจกรรมประกอบด้วย ยืดหยุ่น เต้นรำ วิ่ง กระโดด ไต่เชือก และการเคลื่อนไหวทรงตัว

เมื่อจักรวรรดิโรมันมีอิทธิพลเหนือดินแดนกรีก โรมันก็ได้ลอกแบบกิจกรรมทางพลศึกษา ทั้งหมดไปจากกรีก แต่ดัดแปลงนำไปใช้เพื่อฝึกทหารของตน แต่ทันทีที่จักรวรรดิกรีกและโรมัน เสื่อมลง ทั้งด้านวัฒนธรรม และกีฬายิมนาสติกก็เสื่อมโทรมลงไปด้วย กิจกรรมทางการออกกำลังกายประเภทต่างๆ รวมทั้งการประกวดก็ถูกทิ้งไปจนหมด นับเป็นระยะที่การพลศึกษาได้เข้าสู่ยุค มืดมน (Dark Age) ตลอดจนถึงยุคกลาง (Middle Age) ระหว่างศตวรรษที่ 14-16 ครั้นเข้าสู่ ยุคฟื้นฟู (Renaissance) กิจกรรมทางพลศึกษาก็ค่อยๆ ตื่นตัว และได้ขยายออกไปสู่ประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรป

ในปี พ.ศ. 2266-2333 โจฮานน์ เบสโดว์ (Johann Basedow) นักการศึกษาคนสำคัญของเยอรมันนี้ ได้บรรจุการออกกำลังกายแบบยิมนาสติกเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียน เมื่อปี พ.ศ. 2319 ในปี พ.ศ. 2302 - 2382 นักการศึกษาอีกผู้หนึ่งคือ โจฮานน์ กัทส์มูธส์ (Johann Gutsmuths) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม "คุณปู่แห่งกีฬายิมนาสติก" ได้บรรจุวิชายิมนาสติกเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียนปรัสเซีย และได้เขียนตำราที่มีคุณค่าต่อการศึกษาไว้หลายเล่ม รวมทั้งตำรายิมนาสติกสำหรับเยาวชนด้วย นับว่าเป็นตำรายิมนาสติกเล่มแรกของโลก

ปี พ.ศ. 2321-2395 นักการพลศึกษาอีกท่านหนึ่ง คือ ฟรีดริช จาห์น (Friedrich Jahn) ก่อตั้งศูนย์ฝึกเทิร์นเวอร์เรียน (Turnverein) ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางการแสดงออกถึงความรักชาติ โครงการนี้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาล ดังนั้นจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว ศูนย์ฝึกดังกล่าวประกอบด้วยบริเวณลานฝึกอันกว้างใหญ่ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะเข้าร่วมได้ทั้งครอบครัว และได้คิดประดิษฐ์เครื่องอุปกรณ์การฝึกหลายอย่าง ในจำนวนนี้มีเครื่องอุปกรณ์ยิมนาสติกอยู่ด้วยคือ ราวเดี่ยว ราวคู่ ไชค์ฮอสสองฮอสชนิดสั้น (Buck) ต่อมาสงครามปลดแอกได้เสร็จสิ้นลง มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารประเทศ และนโยบายการบริหารประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป พฤติกรรมของจาห์น ได้ถูกเข้าใจผิด จึงถูกจับขังคุกในข้อหาหมิ่นแค้นการคิดล้มล้างรัฐบาล ดังนั้น สมาคมเทิร์นเวอร์เรียนซึ่งยังมีคนนิยมอยู่ก็ต้องดำเนินไปอย่างซอมนั่น และกระจัดกระจายออกไปสู่ประเทศอื่นๆ ในยุโรป และสหรัฐอเมริกาในเวลาต่อมา

ปี พ.ศ. 2353-2401 นักการศึกษาที่มีความสำคัญต่อวงการพลศึกษา คือ อโดล์ สปีสส์ (Adole Spiess) ชาวสวิส เป็นผู้เสนอให้บรรจุวิชายิมนาสติกเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียนในประเทศสวิตเซอร์แลนด์

นักการศึกษาทางด้านพลศึกษาอีกท่านหนึ่งคือ เพอร์ ลิงค์ (Pehr Ling) ชาวสวีเดนผู้มีความเชื่อว่ายิมนาสติกมีคุณค่าทางการบำบัดและแก้ไขความบกพร่องของร่างกายได้ เขาได้คิดค้นทำบริหารร่างกายประเภทบุคคลขึ้น และยังเป็นผู้คิดประดิษฐ์อุปกรณ์การออกกำลังกาย อันเป็นที่รู้จักกันในนามอุปกรณ์แบบสวีดิช (Swedish Apparatus) รวมทั้งราวติดผนังและหีบกระโดด และนักการศึกษาที่มีความสำคัญต่อวงการพลศึกษาอีกท่านหนึ่งคือ ฟรานซ์ แนชต์กอล (Franz Nachteggall) ได้ริเริ่มการตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูยิมนาสติกเป็นแห่งแรก ณ เมืองโคเปนเฮเกน

วิวัฒนาการของวงการยิมนาสติกในสหรัฐอเมริกา เริ่มขึ้นพร้อมๆ กับการพลศึกษาของชาวยุโรปในระยะแรก ชาวยุโรปซึ่งเคยได้สังกัดอยู่ในสมาคมเทิร์นเวอร์เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดคือ นำเอาสมาคมดังกล่าวเข้าไปตั้งในสหรัฐอเมริกา โดยได้อพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในดินแดนใหม่ ครั้นต่อมาสมาคมมีสโมสรเพิ่มขึ้นก็มีความต้องการครูผู้สอนเพิ่มขึ้น ดังนั้นในปี พ.ศ. 2408 จึงได้มีการจัดตั้งวิทยาลัยยิมนาสติกขึ้นเป็นแห่งแรกที่เมืองอินเดียนาโพลิส รัฐอินเดียนา ชื่อ "Normal College of American GymnasticsW" ในระยะเวลาสองสามปีต่อมา สถาบันการศึกษาแห่งนี้ก็สามารถผลิตครูยิมนาสติกผู้มีความสามารถและมีกิจกรรมอื่นๆ อย่างมากมาย

ชาวอเมริกันคนแรกที่มีความสำคัญต่อวงการยิมนาสติกคือ ดร.ดัดเลย์ ซาเจนท์ (Dr. Dudley Sargent) ขณะที่ยังเป็นนักเรียนอยู่ ได้เป็นครูสอนยิมนาสติกที่วิทยาลัยโบว์ดอย

(Bow Doin College) ภายในระยะเวลาเพียง 2 ปี ได้บรรลุกิจกรรมประเภทนี้เข้าไปในหลักสูตรของระดับวิทยาลัยอย่างเป็นทางการ ต่อมาได้ไปอยู่ ณ มหาวิทยาลัยเยล และย้ายจากมหาวิทยาลัยเยล ไปอยู่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ในตำแหน่งผู้อำนวยการ เฮเมนเวย์ ยิมเนเซียม และได้คิดอุปกรณ์ยิมนาสติกขึ้นหลายอย่าง รวมทั้งรอกน้ำหนัก (Pulley Weights) และเครื่องมือบริหารขาและนิ้วมือ และยังเป็นผู้พัฒนาระบบทดสอบความสามารถของมนุษย์ เพื่อทดสอบประสิทธิภาพทางร่างกายของเด็กนักเรียนอีกด้วย สมาคมวายเอ็มซีเอ (Y.M.C.A.) ในสหรัฐอเมริกา เป็นสถาบันที่มีความสำคัญ ต่อวงการยิมนาสติกเช่นกัน กล่าวคือ สถาบันได้จัดกิจกรรมยิมนาสติกเข้าไว้รวมกับโปรแกรมทางพลศึกษาประเภทอื่นๆ ด้วย สมาคมวายเอ็มซีเอทุกแห่งได้ติดตั้งเครื่องอุปกรณ์ยิมนาสติกไว้ในโรงยิมเนเซียมเพื่อให้บริการแก่สมาชิก และมีครูผู้สอนด้านนี้โดยตรง โรงเรียนฝึกหัดครูยิมนาสติก แห่งแรกของวายเอ็มซีเอ คือที่เมืองสปริงฟิลด์ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ โดยมีบุคลากรผู้ริเริ่มให้การพลศึกษาเจริญก้าวหน้าอย่างมากมาย ควบคู่ไปกับการศึกษาคือ ดร.ลูเธอร์ กุลlick (Dr. Luther Gulick)

ด้านอื่น ๆ ต่อมาในระยะสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดมีกิจกรรมทางการกีฬาใหม่ๆ เกิดขึ้นหลายชนิด ดังนั้น กิจกรรมทางยิมนาสติกจึงได้รับความสนใจ และมีการปรับปรุงเพื่อให้ทันสมัย ทำให้ยิมนาสติกได้กลายเป็นกีฬาที่มีกฎกติกาอย่างสมบูรณ์และมีการแข่งขันระหว่างโรงเรียน มหาวิทยาลัย และสโมสรทั่วไป

ปี พ.ศ. 2439 ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 1 ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีก ยิมนาสติกได้ถูกบรรจุไว้ในการแข่งขันโอลิมปิกครั้งนี้ด้วย และมีกิจกรรมแข่งขัน เช่นวิ่งเร็ว กระโดดสูง กระโดดไกล กระโดดค้ำถ่อ พุ่งแหลน ทุ่มน้ำหนัก ว่ายน้ำ ราวคู่ ราวเดี่ยว คานทรงตัว และฟรีเอกเซอร์ไซส์ (Free Exercise) ปี พ.ศ. 2446 ได้มีการจัดตั้งสหพันธ์ยิมนาสติกสากล (Federation International De Gymnastic) มีชื่อย่อว่า F.I.G. โดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และได้จัดให้มีการแข่งขันยิมนาสติกชิงแชมป์โลกขึ้น โดยกำหนดจัดการแข่งขัน 2 ปี ต่อครั้ง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2460 หลังจากการแข่งขันยิมนาสติกชิงแชมป์โลกครั้งที่ 7 ก็ได้เปลี่ยนการแข่งขันให้เป็น 4 ปีต่อครั้ง เหมือนกับกีฬาโอลิมปิก โดยจะจัดก่อนกีฬาโอลิมปิก 1 ปี

ในระยะแรกของการแข่งขันยิมนาสติก เป็นการแข่งขันเฉพาะประเภท ชาย ต่อมาปี พ.ศ. 2471 จึงจัดให้มีการแข่งขันประเภทหญิง (ตรงกับโอลิมปิกครั้งที่ 9 พ.ศ. 2471) ในช่วงระยะที่กล่าวมาแล้ว กิจกรรมของยิมนาสติกที่ใช้ในการแข่งขันส่วนหนึ่งก็คล้ายกับยิมนาสติกปัจจุบัน อีกส่วนหนึ่งก็เป็นกรีฑาในปัจจุบัน บางครั้งก็มีว่ายน้ำด้วย ทางสหพันธ์ยิมนาสติกสากลจึงคิดว่าควรจะแยกการแข่งขันยิมนาสติกออกจากกรีฑา ในปี พ.ศ. 2477 เริ่มบรรจุม้ากระโดด (Vaulting Horse) และบาร์ต่างระดับ (Uneven Bars) เข้าไว้ในการแข่งขันกีฬายิมนาสติกด้วย

ปัจจุบันกีฬายิมนาสติกในสหรัฐอเมริกามีผู้นิยมอย่างกว้างขวาง นอกจากจัดตั้งกันในรูปแบบสมาคม และสโมสรสำหรับประชาชนแล้ว ในสถาบันการศึกษาต่างๆ ก็มีการฝึกฝนและจัดการแข่งขันทุกปีทั้งประเภทชายและประเภทหญิง ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมต้น มัธยมปลาย จนถึงระดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลลิส; และคนอื่นๆ (Willis; & others. 1982: 10) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินตัวเองและผู้ฝึกสอนประเมินนักกีฬาในการแข่งขัน จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้างนี้ เป็นการตรวจสอบถึงพลังของการกลัวความล้มเหลวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 33 คน เป็นนักกีฬาหญิง 10 คน ผลการศึกษาพบว่า การประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะของนักกีฬามีความ สัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตัวเองของนักกีฬา การเข้าร่วมการแข่งขันและพลังแรงจูงใจ ค่ะแนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดาและพลังแรงจูงใจของนักกีฬาหญิง มีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ความเข้าใจกับการแข่งขัน เป็นสิ่งชี้บอกถึงระดับของแรงจูงใจที่ดีที่สุด ในการคาดเดาของผู้ฝึกสอนและแรงจูงใจพบเสมอ ๆ คือ ความกลัว

เออร์ลี (Early. 1987: 93) ได้ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัวขั้นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการปรับตัวประพฤติ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าแข่งขันกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาเบสบอล นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬากอล์ฟ นักกีฬาเทนนิส ผู้ไม่เป็นนักกีฬา และผู้ที่เป็นนักกีฬาครั้งเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจแตกต่างกันในด้านความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบและการควบคุมระหว่างนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่ต่างกัน ความ สัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวขั้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขัน ชี้ให้เห็นว่าในกีฬาประเภทบุคคลมีความเข้มแข็ง แต่ไม่มีในกีฬาประเภททีม และพบว่าแรงจูงใจและการปรับตัวของนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกัน ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาทักษะของบุคคลให้ดีขึ้นจะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้

ไวท์ (White. 1990: 155) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะตัวทางด้านเกี่ยวกับจิตวิทยา และแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้ เพื่อทำความเข้าใจทางด้านประชากรศาสตร์และลักษณะของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักกีฬาหญิงของมหาวิทยาลัยเซาท์อีสเทิร์นที่ประสบความสำเร็จในรายการแข่งขันภายในประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามมาตรฐานซึ่งมี 3 ตอน คือ ประสพการณ์ทางด้านการกีฬา ความคิดเห็นส่วนตัวและระดับความสนใจ ทางสังคม จุดสนใจของการศึกษาในขั้นต้นเป็นการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในขอบเขต 5 ด้าน คือ ความต้องการเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว ความขัดแย้ง ความสามารถ ความร่วมมือและการแข่งขัน คำถามเพื่อการวิจัยเป็นแบบเฉพาะเจาะจงที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวในทางการกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาความสามารถทางกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาความสามารถทางกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา แรงจูงใจในการเล่นกีฬากับ การพัฒนาทางการกีฬา

ผลของการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคมและการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในทางลบ มีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับปรุงตัวทางการกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและความสนใจทางสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่า การจัดแก้ไขขององค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและแม้ว่านักกีฬาในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจะมีความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูงเขาก็ยังเห็นคุณค่าของการประสานความร่วมมือ และเป็นเครื่องมือสำคัญของการประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

เฟรดเดอริก (Frederick. 1991: 1689) ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของการเข้าร่วม และสภาพจิตใจที่แสดงออกมาในขอบเขตของ กิจกรรมทางกาย ลักษณะสภาพจิตใจที่แสดงออกมา เช่น การยกย่องตนเอง ความหดหู่ ความกังวลสภาพความเป็นจริงของตนเอง และความมีชีวิตชีวา โดยยึดตามแนวทฤษฎีแรงจูงใจของเดซีและไรอัน (Deci and Ryan. 1985) ได้เสนอความสำคัญของการศึกษา 2 สิ่ง สิ่งแรกเป็นการกระทำที่เชื่อมแรงจูงใจในการเข้าร่วมกับสภาพจิตใจที่แสดงออกมา สิ่งที่สองคือ การวัดผลวิธีใหม่ 2 วิธี ที่สร้างขึ้น ตัวแปรในการศึกษาครั้งนี้ คือ มีเหตุจูงใจในการเข้าร่วมและการวัดความมีชีวิตชีวา กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ใหญ่ 376 คน กลุ่มนักเรียน 150 คน ผลของการศึกษาพบว่า เหตุจูงใจในการเข้าร่วมเป็นปัจจัย 3 ส่วนย่อย คือ แรงจูงใจภายในความสามารถและความสัมพันธ์ของร่างกาย มีการตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบนัยสำคัญของความสัมพันธ์ที่ค้นพบ ระหว่างตัวแปรย่อยของเหตุจูงใจในการเข้าร่วม ได้ถูกค้นพบถึงความแตกต่างโดยเพศของผู้เข้าร่วม ผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ชายในเรื่องแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกาย และผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าในแรงจูงใจด้านความสามารถ แรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นตัวแปรโดยกิจกรรมกลุ่มซึ่งมี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มกีฬาบุคคล กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพ และกลุ่มกีฬาประเภททีม กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพมีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกายสูงกว่ากิจกรรมกลุ่มอื่น ๆ การศึกษาทางด้านสภาพจิตใจ ความมีชีวิตชีวา พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการยกย่องตนเองและความกังวลใจ การศึกษาเสนอให้เห็นถึงความมีนัยสำคัญ แสดงว่าแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านจิตใจอย่างมีนัยสำคัญ

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในและสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจสอบพิสูจน์ระดับของแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับปานกลางโดยให้ตอบแบบสอบถามจากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนพลศึกษาได้พัฒนาขึ้นและการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น คือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นผลการศึกษา พบว่า

ระดับของแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจิร์ดสมา (Tjeerdsma. 1994: 2949) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่ออธิบายถึงแรงจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 9 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมายที่กำหนดในทิศทางของพวกเข และแรงจูงใจภายในวิชา พลศึกษา เท่ากับทักษะทางกลไกของเขา และความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเลย์บอล การเรียนได้ถ่ายวิดีโอเทปและกำหนดรหัส เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ อัตราการกระทำระหว่างหน่วย แสดงให้เห็นว่าแบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดตั้งขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจอย่างไรก็ตามความ สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกัน การกระทำในวอลเลย์บอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางกลไก การรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายใน ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดหมายของการแนะแนวทางและตัวแปรคงที่เน้นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายในผลของเนื้อหา รวมทั้งความพอใจ ลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรสและฮอร์น (Amorase; & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูกาลแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลสนับสนุนอย่างมาก ที่ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

ฮอลล์ และเออร์เลส (Hall; & Earles. 1995: 57) ได้ศึกษาเรื่องดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นระดับความสนใจและความสำเร็จของการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้เป็นการขยายผลการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นถึงระดับความสนใจและความสำเร็จในกีฬา การวิจัยครั้งแรกนั้นมีปัจจัยหลักที่ว่านักกีฬาสามารถมีสิทธิ์เลือกที่จะเข้าร่วมเล่นกีฬาหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่จะสามารถเข้าถึงแรงจูงใจของเด็กต่อกิจกรรมพลศึกษาที่อาจลดน้อยลงได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 253 คน มีอายุระหว่าง 11 - 15 ปี ซึ่งลงทะเบียนเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบสอบถามได้ถามถึงตัว กำหนดความสำเร็จในเป้าหมาย สภาพบรรยากาศของห้องเรียนพลศึกษา ความสนใจภายใน และความเชื่อเกี่ยวกับความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า ช่วงชั้นนำและหลักการต่างๆ ที่มีเป้าหมายที่การฝึกฝนนั้นเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมและสนุกสนานที่สุด ทั้งยังกล่าวเสริมความเชื่อว่าการพยายามจะนำไปสู่ความ

สำเร็จด้วย จากการศึกษายังพบอีกว่า ช่วงที่นักกีฬาจำเป็นต้องแสดง ออกนั้นเป็นช่วงที่นักกีฬาเบื่อหน่ายที่สุด และมีความเชื่อว่าความสามารถและความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังได้ข้อมูลเพิ่มว่า สภาพห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นแบบให้แสดงออกมากกว่าสภาพห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คารูสซานู และโรเบิร์ตส (Karussanu; & Roberts. 1995: 57) ได้ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่บทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อค้นหาบทบาทของการกำหนดเป้าหมายชัดเจนและบรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่มีต่อระดับแรงจูงใจภายใน และประสิทธิภาพของตน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมเรียนเทนนิสระดับพื้นฐานแบบสอบถามนั้นเกี่ยวกับเป้าหมายของการเล่นกีฬา บรรยากาศที่ช่วยเสริมความต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงจูงใจภายใน ประสิทธิภาพและความ สามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะจะให้นักเรียนสนุกสนาน มีความพยายามพัฒนาความสามารถเมื่อมีการเรียนการสอนฟรีแฮนด์ แบคแฮนด์ และวอลเลย์ ในช่วงที่ให้นักเรียนแสดงหากมีความตั้งใจจะให้ได้ผลดี แต่ในทางชี้แนะและสาธิต การตั้ง เป้าหมายทางอารมณ์ แสดงว่ามีแรงจูงใจภายใน ขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่รับรู้ โดยจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะและช่วงแสดงออกจากกัน จะมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับของความเข้าใจเฉพาะด้าน (เช่น กระบวนการรับรู้) แต่พวกเขาจะยังต้องทะนุบำรุง/รักษาระดับของความสนใจหรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี่ก็คือ การศึกษาเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบของคำสั่งในเรื่องแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้มาจากแบบสอบถามที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคติ นั้น แตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นออกกีฬาน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นสมาคมนักกีฬาออกกีฬาก็ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกาย หรือไม่ แม้ว่าผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่า การศึกษาวิจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรจะพิจารณามันที่ต่างกันมากมาย และอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้ ซึ่งบางอย่างก็รวมถึง พลังงานของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อม, จำนวนของเวลาที่ใช้เล่น, วิธีการของคำสั่ง เช่นเดียวกับ โครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่สะท้อนตนเอง, การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้, อายุ, เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี (2546: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2546 จำนวน 12 ทีม 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ และสถิติเอฟ ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.22
2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรอง ไม่แตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประยุทธ์ แก้วสุข (2548: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 ที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อ จำนวน 234 คน ผลการศึกษาพบว่า

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.52 รองลงมา คือ ระดับน้อย ร้อยละ 20.98 ระดับมาก ร้อยละ 19.66 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.79 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.05

ด้านสุขภาพและอนามัยนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 18.75 ระดับน้อย ร้อยละ 17.79 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.58 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.15

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.24 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 19.87 ระดับน้อย ร้อยละ 14.96 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 13.35 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 10.58

ด้านเกียรติยศชื่อเสียงนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 21.12 ระดับน้อย ร้อยละ 15.14 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 12.39 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.54

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.63 รองลงมาคือ ระดับน้อย ร้อยละ 15.08 ระดับปานกลาง ร้อยละ 13.98 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 13.49 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 12.82

จากการศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจและได้แนวคิดที่จะศึกษาแรงจูงใจในด้านต่าง ๆ คือ

1. ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ
2. ด้านสุขภาพและพลานามัย
3. ด้านรายได้และผลประโยชน์
4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า

เพ็ญพรรณ มุลมงคล (2548: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อทราบ และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ของโรงเรียนกีฬาที่เปิดสอนกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 200 คน เป็นชาย 95 คน และหญิง 105 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบ สอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .92 ประกอบด้วยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก 7 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่ (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นอกจากนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 5 ด้านตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้ผลประโยชน์ และด้านสุขภาพและอนามัย

2. นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง นอกจากนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 4 ด้านตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้ผลประโยชน์

3. นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 7 ด้านตามลำดับ คือ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง ด้านรายได้และผลประโยชน์

4. เมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวាយน้ำของนักกีฬาวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาวายน้ำสังกัดสโมสรต่าง ๆ จำนวน 38 สโมสร ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักวายน้ำชาย 124 คน เป็นนักวายน้ำหญิง 66 คน จากวิธีสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ , ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์, ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 72.3, 86.1, 90.2, 80.0 และ 82.2 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ, ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ, ด้านรายได้และผลประโยชน์, ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.9 , 89.1 , 92.8 , 84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักวายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ, ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ, ด้านรายได้และผลประโยชน์, ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.6, 80.9, 85.2, 71.2 และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

กิตติศักดิ์ มีเจริญ (2550: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันคิกบ็อกซิ่งฟุตซอลไทยแลนด์แชมเปียนชิพ ครั้งที่ 7 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตบอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันคิกบ็อกซิ่งฟุตซอลไทยแลนด์แชมเปียนชิพ ครั้งที่ 7 รอบคัดเลือกภาค กรุงเทพมหานคร จำนวน 350 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ด้านความรัก

ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62, 39.46, 39.14, 38.20 และ 35.79 ตามลำดับ

2. นักกีฬาฟุตซอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่มีระยะเวลาในการเล่นฟุตซอลน้อยกว่า 3 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอล ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.56, 43.10 41.08 , 40.62 และ 35.71 ตามลำดับ

3. นักกีฬาฟุตซอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่มีระยะเวลาในการเล่นฟุตซอลตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอล ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.46, 38.72 และ 36.30 ตามลำดับ และสำหรับด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 69.54 และ 38.86 ตามลำดับ

จิตร์ธิดา รัตนวิวัฒน์ (2550: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย รวมทั้งสิ้นจำนวน 242 คน ชาย จำนวน 142 คน หญิง จำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.91 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ (1) ด้านความรักความถนัดและความสนใจ (2) ด้านสุขภาพและพลานามัย (3) ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ (4) ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพลานามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92, 4.21, 3.85 และ 4.02 ตามลำดับ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน

2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย พบว่า

2.1 นักกีฬามวยปล้ำระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ที่มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักกีฬามวยปล้ำที่ระดับอายุต่ำกว่า 12 ปี อายุ 12 – 18 ปี และอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน

อังคณา บุญเสมอ (2550: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 จำนวน 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .94 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62 47.35, 41.41, 41.82, 47.51, 39.98 และ 36.87 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ต่ำกว่า 5 ปี ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านสุขภาพและอนามัย อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.13, 47.74, 39.01 และ 50.83 ตามลำดับ และด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.43, 39.01 และ 38.15 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านสุขภาพและอนามัย อยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.34 และ 45.51 ตามลำดับ และด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.00, 43.59, 47.31, 41.34 และ 40.25 ตามลำดับ

อภิชาติ บัวอยู่ (2551: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงแรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ปี พ.ศ.2550 กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจในการเล่นเทนนิสระดับอาชีพ ในปี พ.ศ.2550 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 คน เป็นเพศชาย 87 คน เพศหญิง 73 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposively Selected) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ปี พ.ศ.2550 ด้านความรักความสนใจและความถนัด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต จำแนกตามเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก (เพศชาย $x = 4.17, 3.91, 3.97, 4.16$ ตามลำดับ และเพศหญิง $x = 4.15, 3.73, 3.82, 4.03$ ตามลำดับ)

2. แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ปี พ.ศ.2550 ด้านความรักความสนใจและความถนัด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขัน 1-3 ปี และตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก (ประสบการณ์ในการแข่งขัน 1-3 ปี $x = 4.19, 3.78, 3.89, 4.09$ และประสบการณ์ในการแข่งขันตั้งแต่ 4 ปี ขึ้นไป $x = 4.11, 3.91, 3.92, 4.12$ ตามลำดับ)

3. แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ด้านความรักความสนใจและความถนัด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการแข่งขัน พบว่า นักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและด้านความก้าวหน้าในอนาคต และนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ ไม่แตกต่างกัน

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งผลการวิจัยที่ได้เสนอนี้จะเห็นว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญในการสร้างความสำเร็จและชี้ถึงความต้องการของบุคคลในการกระทำ และการเล่นกีฬาระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันหลาย ๆ ด้าน มีความมุ่งหวังที่ต้องการได้รับการเล่นกีฬาในแต่ละด้านนั้นก็มีความแตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยต้องการทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37 มีจำนวนทั้งสิ้น 105 คน โดยแบ่งเป็นนักกีฬาชาย จำนวน 41 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 64 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครจซี และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพณท์. 2545: 12; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้นจำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 38 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 48 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬาระดับอุดมศึกษาของ คุณัตว์ พิพรชัยกุล (2545: 100-112) รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข เพื่อใช้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้านคือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มี 15 ข้อ
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มี 15 ข้อ

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 มีค่าคะแนนดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของความคิดเห็น โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ประคอง กรรณสูตร. 2538: 38)

มากที่สุด	4.50 – 5.00
มาก	3.50 – 4.49
ปานกลาง	2.50 – 3.49
น้อย	1.50 – 2.49
น้อยที่สุด	1.00 – 1.49

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจ โดยศึกษาจากตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษา เพื่อหาทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้นจากการสอบถามกับนักกีฬายิมนาสติกและผู้ฝึกสอน

3. นำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้างแบบสอบถามโดยการแยกลักษณะของแรงจูงใจออกเป็น 2 ด้าน คือ

- 3.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

- 3.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาปรึกษา ประธานกรรมการควบคุมปริญญา
นิพนธ์ตรวจแบบสอบถาม

5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาทั้งฉบับ

6. นำแบบสอบถามที่ได้จากการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญไปให้ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรตรวจสอบอีกครั้ง

7. นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักกีฬายิมนาสติก จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักกีฬายิมนาสติกที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.90

8. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความเชื่อมั่นแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้เชี่ยวชาญ
2. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงสมาคมยิมนาสติกแห่งประเทศไทย เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยด้วยตนเอง
5. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ ได้จำนวนเท่าไรจากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถาม ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แต่ละด้านมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง โดยทดสอบค่าที่ (t-distribution) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อ 1

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่ตัวแปรมากกว่าสองกลุ่ม ระหว่างระดับอายุ

4.1 อายุต่ำกว่า 12 ปี

4.2 อายุระหว่าง 12 – 15 ปี

4.3 อายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป

โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ทดสอบค่าเอฟ (F - distribution)

เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ถ้าพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	ร้อยละ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of square)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ ได้จำนวนเท่าไรจากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถาม ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถาม แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t- distribution) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อ 1
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่ตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม ระหว่างระดับอายุต่ำกว่า 12 ปี อายุ 12 – 15 ปี และอายุ 15 ปีขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว โดยใช้ (One – way analysis of variance) หรือทดสอบค่าเอฟ (F- distribution) เพื่อทดสอบ

สมมุติฐานข้อ 2 ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธีของเซฟเฟ (Seheffe)

5. สำหรับข้อมูลในตอนที 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก ปรากฏว่าไม่มีนักกีฬายิมนาสติก แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ตาราง 1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 86)

รายการ	f	%
เพศ		
ชาย	38	44.2
หญิง	48	55.8
รวม	86	100.00
ระดับอายุ		
ต่ำกว่า 12 ปี	22	25.6
12 – 15 ปี	48	55.8
สูงกว่า 15 ปีขึ้นไป	16	18.6
รวม	86	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 86 คน แบ่งเป็น เพศชาย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2 เพศหญิง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 ระดับอายุต่ำกว่า 12 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 ระดับอายุ 12 - 15 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 ระดับอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6

ตอนที่ 2 นำแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แต่ละด้านมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการเปรียบเทียบ ตามตัวแปรเพศ และระดับอายุ

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายใน (n = 86)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของข้าพเจ้า	4.48	0.61	มาก
2. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ	3.93	0.75	มาก
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานอย่างเต็มที่	4.48	0.72	มาก
4. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม	3.93	1.04	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	4.26	1.14	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	3.44	0.71	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นยิมนาสติก	3.21	0.78	ปานกลาง
8. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด	4.31	1.20	มาก
9. ข้าพเจ้าได้ออกกำลังกาย	4.07	0.59	มาก
10. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองมีความสามารถ	4.48	0.77	มาก
11. ยิมนาสติกเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า	4.44	0.80	มาก
12. ยิมนาสติกทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ข้าพเจ้ามีความเป็น พิเศษ	3.88	0.77	มาก
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	3.92	0.70	มาก
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย	3.94	1.06	มาก
15. ข้าพเจ้าชอบความสนุกของการเล่นยิมนาสติก	4.45	0.80	มาก
รวม	3.52	0.45	มาก

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานอย่างเต็มที่ และข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองมีความสามารถ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 (S.D. = 0.61, 0.72, 0.77)

ตาราง 3 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก (n = 86)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มเพื่อนนักกีฬายิมนาสติก	4.37	0.69	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบยิมนาสติกเพราะทำให้ได้มีโอกาสท่องเที่ยว	4.07	0.82	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบวิธีฝึกแบบยิมนาสติกที่ให้เพื่อนร่วมทีมช่วยกันให้ความปลอดภัย	4.00	0.81	มาก
4. คนสำคัญของข้าพเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นยิมนาสติก	3.85	1.01	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้พบเพื่อน	4.40	0.67	มาก
6. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล	3.92	0.97	มาก
7. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม	4.41	0.69	มาก
8. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน	3.50	0.93	มาก
9. ข้าพเจ้าชอบรูปแบบที่ใช้ในการแข่งขันยิมนาสติก	3.86	0.84	มาก
10. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.33	0.73	มาก
11. ข้าพเจ้าต้องการเป็นนักกีฬาทีมชาติ	4.28	0.89	มาก
12. ข้าพเจ้าต้องการมีชื่อเสียง	3.76	0.87	มาก
13. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก	3.81	0.87	มาก
14. ข้าพเจ้าต้องการได้รับการยอมรับยกย่อง	3.51	0.82	มาก
15. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก	3.92	0.86	มาก
รวม	4.00	0.46	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 (S.D. = 0.69) และ ข้าพเจ้าชอบที่จะได้พบเพื่อน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 (S.D. = 0.67)

ตาราง 4 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (n = 86)

รายการ	ชาย (n = 142)		ระดับ	หญิง (n = 100)		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของข้าพเจ้า	4.50	0.60	มากที่สุด	4.46	0.62	มาก
2. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ	4.18	0.77	มาก	3.73	0.68	มาก
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานอย่างเต็มที่	4.32	0.70	มาก	4.21	0.74	มาก
4. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม	3.42	1.06	ปานกลาง	3.46	1.03	ปานกลาง
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	3.55	1.16	มาก	2.94	1.06	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.42	0.68	มาก	4.23	0.72	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นยิมนาสติก	4.24	0.63	มาก	3.94	0.86	มาก
8. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด	3.71	1.11	มาก	3.31	1.24	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้าได้ออกกำลังกาย	4.58	0.55	มากที่สุด	4.33	0.60	มาก
10. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองมีความสามารถ	3.95	0.80	มาก	3.83	0.75	มาก
11. ยิมนาสติกเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า	3.97	0.85	มาก	3.88	0.76	มาก
12. ยิมนาสติกทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ข้าพเจ้ามีความเป็นพิเศษ	3.89	0.80	มาก	3.98	0.76	มาก
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	4.53	0.56	มากที่สุด	4.40	0.79	มาก
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย	3.92	1.02	มาก	3.21	0.99	ปานกลาง
15. ข้าพเจ้าชอบความสนุกของการเล่นยิมนาสติก	4.24	0.71	มาก	4.00	0.85	มาก
รวม	4.09	0.43	มาก	3.86	0.43	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายใน เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.43) และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 (S.D. = 0.43) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬาชายมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ขำพเจ้าได้ออกกำลังกาย ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 (S.D. = 0.55) และข้อที่นักกีฬาหญิงมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ขำพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของขำพเจ้า อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 (S.D. = 0.62)

ตาราง 5 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (n = 86)

รายการ	ชาย (n = 38)		ระดับ	หญิง (n = 48)		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.	
1. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มเพื่อนนักกีฬายิมนาสติก	4.32	0.77	มาก	4.42	0.61	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบยิมนาสติกเพราะทำให้ได้มีโอกาสท่องเที่ยว	4.05	0.77	มาก	4.08	0.87	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบวิธีฝึกแบบยิมนาสติกที่ให้เพื่อนร่วมทีมช่วยกันให้ความปลอดภัย	3.95	0.84	มาก	4.04	0.80	มาก
4. คนสำคัญของข้าพเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นยิมนาสติก	3.82	0.90	มาก	3.87	1.10	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้พบเพื่อน	4.53	0.56	มากที่สุด	4.29	0.74	มาก
6. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล	4.08	1.00	มาก	3.79	0.94	มาก
7. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม	4.39	0.68	มาก	4.42	0.71	มาก
8. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน	3.53	0.89	มาก	3.48	0.61	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้าชอบรูปแบบที่ใช้ในการแข่งขันยิมนาสติก	3.92	0.91	มาก	3.81	0.79	มาก
10. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.55	0.69	มากที่สุด	4.15	0.71	มาก
11. ข้าพเจ้าต้องการเป็นนักกีฬาทีมชาติ	4.39	0.97	มาก	4.19	0.82	มาก
12. ข้าพเจ้าต้องการมีชื่อเสียง	4.05	0.87	มาก	3.52	0.80	มาก
13. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก	3.76	0.85	มาก	3.85	0.90	มาก
14. ข้าพเจ้าต้องการได้รับการยอมรับยกย่อง	3.68	0.84	มาก	3.38	0.79	ปานกลาง
15. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำนายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก	4.13	0.78	มาก	3.75	0.89	มาก
รวม	4.08	0.48	มาก	3.94	0.45	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 (S.D. = 0.48) และเพศหญิงมี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 (S.D. = 0.45) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬาชายมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 (S.D. = 0.69) และข้อที่นักกีฬาหญิงมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบกลุ่มเพื่อนนักกีฬายิมนาสติก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 (S.D. = 0.61)

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

รายการ	ชาย		หญิง		t	p
	(n = 38)		(n = 4)			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
แรงจูงใจภายนอก	4.08	0.48	3.94	0.45	1.41	.163
แรงจูงใจภายใน	4.09	0.43	3.86	0.43	2.50*	.014
รวม	4.09	0.43	3.90	0.42	2.05	.044

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า นักกีฬายิมนาสติกเพศชายกับเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬา
ยิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตาม
ระดับอายุ (n = 86)

รายการ	ต่ำกว่า 12 ปี (n = 22)			12 – 15 ปี (n = 48)			สูงกว่า 15 ปีขึ้นไป (n = 16)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะ ยิมนาสติกของข้าพเจ้า	4.27	0.70	มาก	4.52	0.58	มากที่สุด	4.63	0.50	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ	3.68	0.78	มาก	3.96	0.74	มาก	4.19	0.66	มาก
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานอย่าง เต็มที่	4.14	0.77	มาก	4.31	0.69	มาก	4.25	0.77	มาก
4. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม	2.91	1.11	ปาน กลาง	3.60	0.96	มาก	3.69	0.95	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	2.73	1.28	ปาน กลาง	3.19	1.07	ปาน กลาง	3.94	0.77	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.23	0.69	มาก	4.33	0.75	มาก	4.38	0.62	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่น ยิมนาสติก	3.82	0.91	มาก	4.10	0.72	มาก	4.31	0.70	มาก
8. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด	3.55	1.41	มาก	3.54	1.15	มาก	3.25	1.06	ปาน กลาง
9. ข้าพเจ้าได้ออกกำลังกาย	4.36	0.58	มาก	4.52	0.58	มากที่สุด	4.31	0.60	มาก
10. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณมีความ สามารถ	3.77	0.81	มาก	3.94	0.76	มาก	3.88	0.81	มาก
11. ยิมนาสติกเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ข้าพเจ้า	3.73	0.83	มาก	3.85	0.74	มาก	4.38	0.81	มาก
12. ยิมนาสติกทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณ มีความเป็นพิเศษ	3.73	0.77	มาก	3.96	0.74	มาก	4.19	0.83	มาก
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทาง กายที่ดี	4.55	0.60	มากที่สุด	4.44	0.74	มาก	4.37	0.72	มาก
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย	2.86	1.21	ปาน กลาง	3.69	0.95	มาก	3.94	0.77	มาก
15. ข้าพเจ้าชอบความสนุกของการ เล่นยิมนาสติก	4.14	0.71	มาก	3.98	0.84	มาก	4.44	0.73	มาก
รวม	3.76	0.41	มาก	4.00	0.45	มาก	4.14	0.40	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายใน อายุต่ำกว่า 12 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 (S.D. = 0.41) อายุ 12 – 15 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.45) และอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 (S.D. = 0.40) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬาอายุต่ำกว่า 12 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ขำพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 (S.D. = 0.60) ข้อที่นักกีฬาอายุ 12 – 15 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ขำพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของขำพเจ้าและขำพเจ้าได้ออกกำลังกาย อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D. = 0.58) และข้อที่นักกีฬาอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ขำพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของขำพเจ้า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 (S.D. = 0.50)

ตาราง 8 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามระดับอายุ (n = 86)

รายการ	ต่ำกว่า 12 ปี (n = 22)			อายุ 12 – 15 ปี (n = 48)			สูงกว่า 15 ปีขึ้นไป (n = 16)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มเพื่อนนักกีฬายิมนาสติก	4.41	0.59	มาก	4.29	0.71	มาก	4.56	0.73	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าชอบยิมนาสติกเพราะทำให้ได้มีโอกาสท่องเที่ยว	3.86	1.08	มาก	4.08	0.74	มาก	4.31	0.60	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบวิธีฝึกแบบยิมนาสติกที่ให้เพื่อนร่วมทีมช่วยกันให้ความปลอดภัย	4.09	0.75	มาก	3.96	0.87	มาก	4.00	0.73	มาก
4. คนสำคัญของข้าพเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นยิมนาสติก	4.09	1.02	มาก	3.85	1.03	มาก	3.50	0.89	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้พบเพื่อน	4.32	0.78	มาก	4.42	0.68	มาก	4.44	0.51	มาก
6. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล	3.77	1.23	มาก	3.85	0.87	มาก	4.31	0.79	มาก
7. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม	4.27	0.77	มาก	4.44	0.71	มาก	4.50	0.52	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน	3.32	1.04	ปานกลาง	3.56	0.92	มาก	3.56	0.81	มาก
9. ข้าพเจ้าชอบรูปแบบที่ใช้ในการแข่งขันยิมนาสติก	4.00	0.87	มาก	3.83	0.81	มาก	3.75	0.93	มาก
10. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.09	0.68	มาก	4.35	0.76	มาก	4.56	0.63	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าต้องการเป็นนักกีฬาทีมชาติ	4.14	0.83	มาก	4.19	0.96	มาก	4.75	0.58	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าต้องการมีชื่อเสียง	3.55	0.80	มาก	3.69	0.85	มาก	4.25	0.86	มาก
13. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก	3.91	0.92	มาก	3.77	0.90	มาก	3.81	0.75	มาก
14. ข้าพเจ้าต้องการได้รับการยอมรับยกย่อง	3.32	0.84	ปานกลาง	3.48	0.80	ปานกลาง	3.88	0.81	มาก
15. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำนายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก	3.91	0.81	มาก	3.83	0.88	มาก	4.19	0.83	มาก
รวม	3.94	0.45	มาก	3.97	0.48	มาก	4.16	0.43	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมอายุต่ำกว่า 12 ปี เท่ากับ 3.94 (S.D. = 0.45) อายุ 12 – 15 ปี เท่ากับ 3.97 (S.D. = 0.48) และอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป เท่ากับ 4.16 (S.D. = 0.43) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬาอายุต่ำกว่า 12 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบกลุ่มเพื่อนนักกีฬายิมนาสติก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 (S.D. = 0.59) ข้อที่นักกีฬาอายุ 12 – 15 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 (S.D. = 0.71) และข้อที่นักกีฬาอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าต้องการเป็นนักกีฬาทีมชาติ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 (S.D. = 0.58)

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก
ของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามระดับอายุ

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านแรงจูงใจภายนอก	ระหว่างกลุ่ม	2	0.52	0.26	1.22	.300
	ภายในกลุ่ม	83	17.77	0.21		
2. ด้านแรงจูงใจภายใน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.44	0.72	3.86*	.025
	ภายในกลุ่ม	83	15.46	0.19		
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.84	0.42	2.32	.104
	ภายในกลุ่ม	83	14.92	0.18		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 การวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน

ระดับการศึกษา		อายุต่ำกว่า 12 ปี	อายุ 12 – 15 ปี	อายุ 15 ปีขึ้นไป
	$\bar{x}$	3.76	4.00	4.14
อายุต่ำกว่า 12 ปี	3.76	-	0.24	0.38*
อายุ 12 – 15 ปี	4.00	-	-	0.16
อายุ 15 ปีขึ้นไป	4.14	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 นักกีฬายิมนาสติกที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี และนักกีฬายิมนาสติก อายุ 15 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกทางด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

กลุ่มตัวอย่างไม่ได้แสดงความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่น ๆ ในส่วนของแบบสอบถาม
ปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามเพศ และระดับอายุ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีเพศแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกแตกต่างกัน
2. นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกแตกต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37 มีจำนวนทั้งสิ้น 105 คน โดยแบ่งเป็นนักกีฬาชาย จำนวน 41 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 64 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครจซี และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพณท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้นจำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 38 คน นักกีฬาหญิง จำนวน 48 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการศึกษาจากงานวิจัย ปรัชญาผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ ได้จำนวนเท่าไรจากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้ง 2 ด้าน คือ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มาวิเคราะห์แจกแจงความถี่หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำแนกตามเพศโดยทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่ตัวแปรมากกว่าสองกลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว จำแนกตามระดับอายุโดยใช้ (One – way analysis of variance) หรือทดสอบค่าเอฟ (F-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธีของเซฟเฟ (Seheffe)
5. สำหรับข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก ปรากฏว่าไม่มีนักกีฬายิมนาสติก แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ทั้งหมด 86 คน แบ่งเป็น เพศชาย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2 เพศหญิง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 ระดับอายุต่ำกว่า 12 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.6 ระดับอายุ 12 - 18 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 ระดับอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6

2. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มีแรงจูงใจ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45

2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

3. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แยกตามตัวแปร

3.1 แยกตามเพศ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมเพศชายเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.48) และเพศหญิง เท่ากับ 3.86 (S.D. = 0.43) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวมเพศชาย เท่ากับ 4.08 (S.D. = 0.48) และเพศหญิงมี เท่ากับ 3.94 (S.D. = 0.45)

3.2 แยกตามระดับอายุ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมอายุต่ำกว่า 12 ปี เท่ากับ 3.76 (S.D. = 0.41) อายุ 12 – 15 ปี เท่ากับ 4.00 (S.D. = 0.45) และอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป เท่ากับ 4.14 (S.D. = 0.40) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวมอายุต่ำกว่า 12 ปี เท่ากับ 3.94 (S.D. = 0.45) อายุ 12 - 15 ปี เท่ากับ 3.97 (S.D. = 0.48) และอายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป เท่ากับ 4.16 (S.D. = 0.43)

4. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

4.1 แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก แตกต่างกัน ทางด้านแรงจูงใจภายใน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างเป็น รายคู่พบว่านักกีฬายิมนาสติกที่อายุต่ำกว่า 12 ปี และนักกีฬายิมนาสติก อายุ 15 ปีขึ้นไป มีความ แตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจภายใน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สำหรับข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้ เล่นกีฬายิมนาสติก ปรากฏว่าไม่มีนักกีฬายิมนาสติก แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

อภิปรายผล

จากการศึกษาครั้งนี้ ทำให้ทราบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกีฬายิมนาสติก ต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของ ข้างพเจ้าและต้องการใช้พลังงานอย่างเต็มที่ บ่งบอกว่านักกีฬามีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาระดับทักษะ ในการเล่นยิมนาสติกของตนเองให้ดียิ่งขึ้น โดยเชื่อว่าปัจจัยภายในที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระดับ ทักษะจะนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งเกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งในตนเอง เป็นแรงจูงใจที่ สนองความต้องการของตนเอง เกิดความพอใจที่จะรับรู้ เรียนรู้และศึกษาสิ่งใหม่ๆ ปัจจัยต่างๆ โดยอาศัยกิจกรรมทางกีฬาเป็นสื่อในการที่จะใช้พลังงานที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็น ปัจจัยภายในซึ่งสอดคล้องกับผลการค้นคว้าของ ดีไซร์และไรอัน (จุฑาทิพย์ ชำนาญผล, 2549: 55; อ้างอิงจาก Deci; & Ryan, 1985) ไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาหรือว่าใครก็ตามที่ได้รับการฝึกฝนและ เรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติ บุคคลเหล่านั้นก็จะค้นพบว่า การจะทำให้ประสบผลสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับ แรงจูงใจจากตัวของนักกีฬาเองและทำให้เกิดความมุ่งมั่นและพยายามที่จะเรียนรู้และฝึกฝน เพื่อนำ ตนเองไปสู่ความสำเร็จที่วางไว้ สรุปได้ว่า แรงจูงใจที่เกิดจากตัวนักกีฬานั้น ถือเป็นศาสตร์ดั้งเดิมที่ ทำให้นักกีฬาสามารถไปสู่ความสำเร็จตามมุ่งมั่นในตัวเอง และความมุ่งมั่นในตนเองต้องอาศัย ประสบการณ์และความสามารถเฉพาะบุคคลเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้ นักกีฬาสามารถประสบ ความสำเร็จได้

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ในด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกีฬายิมนาสติก ชอบความมีน้ำใจของทีม บ่งบอกว่า นักกีฬามีแนวคิดเกี่ยวกับการเล่นกีฬาที่เกี่ยวข้องกับตนเอง โดยการกำหนดเป้าหมายที่เกิดขึ้นจาก

ปัจจัยภายนอก และรับรู้ปัจจัยภายนอกเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่รอบตัวนักกีฬาและแรงผลักดันทางสังคม เป็นตัวกระตุ้นให้นักกีฬาแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (สฺรูรงค์ โค้วตระกูล. 2544: 160-161; อ้างอิงจาก Maslow, Abraham. 1970: unpagged) ความต้องการความรักและส่วนหนึ่งของหมู่ (Love and Belonging Needs) มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ ทราบว่าทุกคนยอมรับตนเป็นสมาชิก คนที่รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อนชีวิตไม่สมบูรณ์เป็นผู้ที่จะต้องซ่อมความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าตนเป็นที่ยอมรับและยอมรับของหมู่จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ และสอดคล้องกับ เบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Baykon. Unpagged) ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้า เป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการจากเขา เราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

3. เพศ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศชายและหญิง พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกทางด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 พบเพศชายให้ความสำคัญเกี่ยวกับการได้ออกกำลังกาย แสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่เกี่ยวข้องกับตนเอง เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย และอาจเป็นเพราะเพศชายนั้นชอบกิจกรรมที่มีความสนุก และท้าทายความสามารถ เพื่อที่จะแสดงความสามารถของตนเองออกมาให้ผู้อื่นรับรู้รวมถึงตนเองด้วย และกีฬายิมนาสติกเป็นกีฬาที่ต้องอาศัยความสามารถเฉพาะตัว มีความท้าทาย จึงทำให้นักกีฬาชายให้ความสำคัญต่อการได้ออกกำลังกายกับเล่นกีฬายิมนาสติกมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จินดา บุญช่วยเกื้อกุล (2541: 66) ที่ได้กล่าวไว้ว่า เพศยังมีผลต่อการออกกำลังกายเนื่องจากลักษณะโครงสร้างของร่างกายทั้งกล้ามเนื้อและกระดูก รวมทั้งประสิทธิภาพการทำงานของทุกระบบของร่างกายของผู้หญิงและผู้ชาย แตกต่างกันโดยธรรมชาติ ถ้าเทียบส่วนผู้หญิงจะมีรูปร่างด้อยกว่าผู้ชาย (โดยน้ำหนัก) น้ำหนักผู้หญิงโดยเฉลี่ยน้อยกว่าชาย และน้ำหนักตัวที่เป็นกล้ามเนื้อน้อยกว่า และสอดคล้องกับคำกล่าวของ สืบสาย บุญวีรบุตร (2541: 53-55) แรงจูงใจทำให้คนยังคงเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย เกิดจากกิจกรรมนั้นทำให้เกิดความรู้สึกดี มีความสนุกสนาน ท้าทายความสามารถ มีการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ ประสบผลสำเร็จ ทำให้มีความเชื่อมั่นมีความรู้สึกภูมิใจในตนเอง และอาจเนื่องด้วยเหตุผลเกี่ยวกับโครงสร้างของร่างกายที่ต่างกันของเพศชายและเพศหญิง ซึ่งเพศหญิงมีข้อจำกัดหลายประการที่ส่งผลให้มีพฤติกรรมออกกำลังกาย น้อยกว่าเพศชาย

4. ระดับอายุ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 พบว่านักกีฬาที่มีระดับอายุแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ทางด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และจากการวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่า นักกีฬาที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี และนักกีฬาที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักกีฬาที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไปให้ความสำคัญทางด้านแรงจูงใจภายในมากกว่านักกีฬาที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติก แสดงให้เห็นว่านักกีฬายิมนาสติกที่มีประสบการณ์มากนั้นต้องอาศัยทักษะที่ถูกต้องและความสามารถเฉพาะตัวเป็นหลักในการนำไปสู่ความสำเร็จ และอาจเป็นเพราะการส่งเสริมกีฬายิมนาสติกในปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานจากรัฐบาล รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ให้ความสำคัญค่อนข้างน้อยสำหรับการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ซึ่งแตกต่างจากการแข่งขันระดับนานาชาติที่มีการสนับสนุนมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรายได้ผลตอบแทนจากการฝึกซ้อมและการแข่งขัน รวมถึงผลประโยชน์อื่น ๆ ดังนั้นแรงจูงใจภายในจากตัวของนักกีฬาเองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักกีฬาเกิดความมุ่งมั่นและพยายามที่พัฒนาทักษะและเทคนิคใหม่ ๆ บวกกับประสบการณ์ที่มีเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จที่วางไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โรเบิร์ตและแม็คเคอเวน (Salmela; Petiot; & Hoshizaki. 1987: 186-193; Robert; & McKelvain) ได้ทำการศึกษากลุ่มนักกีฬายิมนาสติกเยาวชนในสหรัฐอเมริกา จำนวน 59 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการโอลิมปิกเยาวชนของสมาคมยิมนาสติกประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่ากลุ่มนักกีฬายิมนาสติกที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี มีลักษณะที่เป็นนักกีฬาอย่างโดดเด่น นั้นหมายความว่ากลุ่มนักกีฬากลุ่มนี้มีความสนใจมากในกีฬายิมนาสติก และมีความสนใจมากในการพัฒนาทักษะ อย่างไรก็ตามความสามารถในการแข่งขันจะเกิดขึ้นเป็นปัจจัยรองลงมา และนักกีฬามีความต้องการที่จะแสดงความสามารถออกมาให้ผู้อื่นรับรู้รวมถึงตนเองด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

ผู้ฝึกสอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬายิมนาสติก ควรให้การสนับสนุน ส่งเสริมนักกีฬายิมนาสติกอย่างต่อเนื่อง มีการจัดการแข่งขันตลอดปี และมีการพัฒนาผู้ฝึกสอนควบคู่กับนักกีฬายิมนาสติก เกี่ยวกับการให้ความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬา รวมถึงเทคนิคในการสอนขั้นพื้นฐานและขั้นสูง นำผลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานการกีฬายิมนาสติกต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการแรงจูงใจในการสอนยิมนาสติกของผู้ฝึกสอนยิมนาสติกในประเทศไทย
2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการแข่งขันกีฬายิมนาสติกของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์
3. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬายิมนาสติกทีมชาติไทย

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2530). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิติ ตยัคคานนท์. (2533). นักบริหารทันสมัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บัดเตอร์ฟลาย
- กิตติศักดิ์ มีเจริญ. (2550). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ภาคกรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมการแข่งขันคิกบ็อกซิ่งฟุตซอล ไทยแลนด์แชมป์ เบียนชี ครั้งที่ 7. ปรินซิปีนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คุณัตว์ พิษพรชัยกุล. (2545). การพัฒนาและวิเคราะห์องค์ประกอบของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา. วารสารคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปีที่ 8 เล่มที่ 1-2 มกราคม - ธันวาคม 2548
- จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์. (2550). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย. ปรินซิปีนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จินดา บุญช่วยเกื้อกุล. (2541). การดูแลรักษาและส่งเสริมสุขภาพ. สุขภาพเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิรภา สุวรรณษา. (2539). ยิมนาสติกขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ฝึกสอน. อุบลราชธานี: อุบลการพิมพ์
- จุฑาทิพย์ ชำนาญพล. (2549). ผลของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา. ปรินซิปีนิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ณกร มีคำ. (2549). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549. ปรินซิปีนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2547). เอกสารคำสอนวิชา พล 412 หลักวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- เทเวศร์ พิริยะพณท์. (2529). หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.
- เทเวศร์ พิริยะพณท์. (2545). การวิจัยทางพลศึกษา. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ประคอง กรรณสูตร. (2538). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ:วัฒนาพานิช.
- ประพร วรรณบุษราคัม. (2551). ประวัติยิมนาสติก. สืบค้นเมื่อ 4 พฤศจิกายน 2551, จาก <http://stu.chandra.ac.th/sport/history/gymnastic.html>
- ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548). แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พนมไพร ชัยยงค์. (2542). เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. สุพรรณบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.
- เพ็ญพรรณ มุลมณฑล. (2548). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิเชษฐ์ ชัยเลิศ. (2548). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬานักกีฬาคอนฟิการตัวแทนทีมชาติไทย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). เอกสารประกอบการสอน พล 437 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พีระพงษ์ บุญศิริ. (2536). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล. (2537). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการเตรียมตัวเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พ.ศ. 2536. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2546). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โยธิน ศันสนยุทธ์. (2531). เอกสารสอนจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534, มกราคม - ธันวาคม). บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา. วารสารจิตวิทยาการกีฬา. 2534 (28): 11-12.
- วีณา ศรีวิพัฒน์. (2546). ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ศิริพร ทองเรือง. (2551). *ประวัติกีฬาแห่งชาติ*. สืบค้นเมื่อ 4 พฤศจิกายน 2551, จาก <http://learners.in.th/blog/geela2008/193325>
- สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทุไทย. (2542). *จิตวิทยา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์
- สุชา จันทรเอม. (2527). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). *เอกสารประกอบคำสอน จิตวิทยาการศึกษา*. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด อภิชัย บัวอยู่. (2551). *แรงจูงใจของนักกีฬาเทนนิสสมัครเล่นที่สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับอาชีพ*. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (พลศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). *จิตวิทยาการศึกษา (แรงจูงใจ), การฝึกสมรรถภาพทางกาย*. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อจำกัด.
- อังคณา บุญเสมอ. (2550). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Amorase, Tony; & Horn, Thelma S. (1995). *A Season – Long Examination of Intrinsic Motivation In First Year College Athletes : Relationships with Coaching Behavior*. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSA Abstracts. 17 : 20 ; Human Kinetics Publishers.Inc.
- Early, Jeffrey Dean. (1987). *Interpersonal Orientation and Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants*. Dissertation Abstracts. MA : Stephen F Austin State University.
- Frederick, Christina m. (1991). *An Investigation of The Relationships Among Participation Motives Level of Level of Participation and Psychological Outcomes in The Domain of Physical Activity*. Dissertation Abstracts. Ph.D : The University of Rochester.

- Hall, Koward K.; & Mark Earles. (1995). *Motivational Determinants of Interest, and Perception of Success in School Physical Education*. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSPA Abstracts. 17 : 57 ; Human Kinetics Publishers, Inc.
- Jennifer, Andress . (2005). *A comparison of intrinsic motivation scores for two groups of pre-adolescent athletes*. Dissertation Abstracts. M.Sc. : Lakehead University.
- Karussanu, Maria.; & Roberts, Glyn C. (1995). *Motivation in Physical Activity : The Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self – Efficacy*. Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSPA Abstracts. 17:57; Human Kinetics Publishers, Inc.
- Mitchell, Stephen Andrew. (1992). *Perceptions of Learning Environment and Intrinsic Motivation in Physical Education : Predictive Relationships with Achievement Goals and Perceived Ability (Motivation)*. Dissertation Abstracts. Ph.D. Syracuse University. p.3842.
- Salmela, John H.; Petiot, Bernard; & T. Hoshizaki, Blaine. (1987). *Psychological Nurturing and Guidance of Gymnastic Talent*. Sport Psyche Edition 202 Roy, Montreal H2W 1M4 Canada.
- Tjeerdsma, Bonnie L. (1994, February). *An Exploration of the Causal Relationships Among Achievement Motivation Variables in Physical Education*. Dissertation Abstracts. 54 (8) : 108.
- Willis, Joe D; et al. (1982). *The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness*. ERIC 1982 ED217021.
- White, Matha Lillian. (1990). *A Study of Collegiate Women Athletes Psychological Characteristics and Motivation in Sport (Women Athletes, Athletes)*. Dissertation Abstracts. Ph.D. University of Georgia.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
แห่งชาติ ครั้งที่ 37

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ขอความกรุณาจากผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

1.1 ☐ ชาย

1.2 ☐ หญิง

2. อายุของท่านในขณะนี้

2.1 ☐ อายุต่ำกว่า 12 ปี

2.2 ☐ อายุ 12 – 15 ปี

2.3 ☐ อายุสูงกว่า 15 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก

คำชี้แจง ขอให้ท่านโปรดอ่านข้อความข้างล่างนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ
ความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยพิจารณาเหตุผลในการเล่นกีฬายิมนาสติก

แรงจูงใจที่ทำให้ท่านเล่นกีฬายิมนาสติก	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะยิมนาสติกของข้าพเจ้า					
2. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มเพื่อนนักกีฬายิมนาสติก					
3. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ					
4. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานอย่างเต็มที่					
5. ข้าพเจ้าชอบยิมนาสติกเพราะทำให้ได้มีโอกาสท่องเที่ยว					
6. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม					
7. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น					
8. ข้าพเจ้าชอบวิธีฝึกแบบยิมนาสติกที่ให้เพื่อนร่วมทีม ช่วยกันให้ความปลอดภัย					
9. คนสำคัญของข้าพเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นยิมนาสติก					
10. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ					
11. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้พบเพื่อน					
12. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นยิมนาสติก					
13. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด					
14. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล					
15. ข้าพเจ้าได้ออกกำลังกาย					
16. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณมีความสามารถ					
17. ยิมนาสติกเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า					
18. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม					
19. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน					
20. ข้าพเจ้าชอบรูปแบบที่ใช้ในการแข่งขันยิมนาสติก					
21. ยิมนาสติกทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ข้าพเจ้ามีความเป็นพิเศษ					
22. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม					
23. ข้าพเจ้าต้องการเป็นนักกีฬาทีมชาติ					
24. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี					
25. ข้าพเจ้าต้องการมีชื่อเสียง					
26. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย					
27. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก					
28. ข้าพเจ้าต้องการได้รับการยอมรับยกย่อง					
29. ข้าพเจ้าชอบความสนุกของการเล่นยิมนาสติก					
30. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำลายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

คำชี้แจง ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจด้านอื่นๆ ที่ทำให้ท่านเล่น
กีฬายิมนาสติก

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก

การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ประกอบไปด้วย คำถามทั้งหมด 30 ข้อ เป็นคำตอบของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก คำตอบของแบบสอบถามมีให้เลือก 1, 2, 3, 4 และ 5 โดยแต่ละข้อคำถามจะแยกออกดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มีทั้งหมด 15 ข้อ และมีรายละเอียดแยกออกดังนี้
แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ข้อที่ 1, 3, 4, 6, 7, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 24, 26, 29
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มีทั้งหมด 15 ข้อ และมีรายละเอียดแยกออกดังนี้
แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) ข้อที่ 2, 5, 8, 9, 11, 14, 18, 19, 20, 22, 23, 25, 27, 28, 30

ภาคผนวก ค
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร.ลัดดา เรืองมโนธรรม
อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตเชียงใหม่
3. อาจารย์จิรภา สืบไรสร
รองประธานฝ่ายยิมนาสติกสมาคมกีฬาจังหวัดเชียงใหม่
ฝ่ายยิมนาสติกสมาคมกีฬาจังหวัดเชียงใหม่

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายศรัณย์ สุวรรณษา
วันเดือนปีเกิด	30 มิถุนายน 2523
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดแพร่
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	14 ถนนสันติธรรม ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ รหัสไปรษณีย์ 50300
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	ประถมศึกษา จากโรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาริตมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2546	ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (การจัดการ) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ